

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 235

De Chineesche Missie

20 Cent

Er schenen van de andere zijde eveneens zachte voetstappen te naderen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE CHINEESCHE MISSIE.

HOOFDSTUK I.

De spoorwegconcessie.

In de bibliotheekzaal eener fraaie villa aan de Regentstreet, welke zaal uitzag op een bijzonder groot en schoon park, zaten des morgens omstreeks tien uur twee mannen.

De een was slank, krachtig gespierd en lenig, ondanks zijn vijftig jaren, welken leeftijd men hem ten minste zou geven, afgaande op zijn uiterlijk.

Hij had een scherp gesneden licht gebruind gelaat, waarin twee heldere grijze oogen schitterden.

Deze man was de bezitter van de villa, lord William Aberdeen.

De andere persoon in het vertrek was kleiner en sierlijk gebouwd, ofschoon ook zijn beweging op groote kracht en vlugheid wezen.

Het was de secretaris van zijn lordschap, Charly Brand.

Beiden waren verdiept in de lezing van hun dagbladen.

Nu en dan maakte een hunner een korte opmerking.

— Staat er iets bijzonders in de „Daily Mail”, Charly? vroeg lord Aberdeen, terwijl hij een bladzijde omsloeg van de „Times” welke hij zelf las.

— Niet veel, Edward! De Koning komt morgen naar Londen terug van zijn kruistocht op de Schotsche kust. Er verlooft zich een hofdame van de koningin met een gewonen geneesheer, die niet eens van adel is, welk ongehoord feit een storm van verontwaardiging heeft teweeggebracht in de hogere kringen; de nieuwe Fransche tenor heeft een goede pers; de kansen van

den koninklijken stal voor de Derbywedstrijden van dit jaar staan goed — en dat is ongeveer alles!

— Veel heeft het niet om het lijf! Geen moord of iets dergelijks?

— Neen, — ten minste niet in Londen.

— Dat is verwonderlijk genoeg! Ook geen groote diefstal?

— Er hebben een paar kleine inbraken plaats gehad, maar meer niet.

— Knip ze in ieder geval maar uit, de verslagen kunnen ons misschien te pas komen!

Hoewel dit verzoek eenigszins zonderling kon klinken in den mond van een lord, volgde de secretaris het toch aanstonds op.

Hij nam een groote schaar ter hand en knipte de berichten uit!

Daarna liep hij naar een der wanden van het groote vertrek en opende er een geheim vak.

Daaruit nam hij een dik register, waarin hij de krantenknipsels zorgvuldig opplakte, van een datum voorzag en registreerde.

Zoodra dit gedaan was, nam hij weer plaats.

Lord Aberdeen had intusschen de lezing van zijn blad voortgezet.

De financieele mededeelingen en de economische berichten schenen hem veel belang in te boezemen.

Eindelijk hief hij het hoofd op en zeide:

— Stel je belang in Chineesche aangelegenheden?

— Dat hangt er van af! antwoordde Charly lachend.

— Je weet misschien, dat Engeland en Duitschland elkander een vlieg hebben trachten af te vangen bij het verleenen van de concessie voor den aanleg van een spoorlijntje van Tientsin naar Ta-ku?

— Als je de gulle waarheid wilt weten — neen, Edward, daar wist ik volstrekt niets van!

— Nu, het is op zichzelf ook niet van zooveel belang.

— Wie heeft de concessie gekregen?

— De Engelschen! antwoordde Raffles. In dit geval hebben zij zich althans het gras niet voor de voeten laten wegmaaien!

— Is het een belangrijke lijn?

— Zeer zeker! Zij is niet lang, maar haar exploitatie kan groote voordeelen opleveren!

— Hoe zoo?

— Tientsin is een zeer belangrijke handelsplaats, aan de samenvloeiing van een vijftal rivieren gelegen, waarvan de Pai-ho de voornaamste is. Deze rivier stroomt in de golf van Tsjili uit, bij het havenplaatsje Ta-ku. Beide genoemde steden liggen omstreeks 75 kilometer ten Zuid-Oosten van Peking. Tot dusverre geschiedde het handelsverkeer slechts te water, over de Pai-ho, maar de Engelschen zoowel als de Duitschers hebben ingezien, dat het zeer veel voordeel zou opleveren de beide genoemde plaatsen met een spoorlijn te verbinden, die dan zou kunnen aansluiten bij de hoofdlijnen die in deze streek van China loopen.

— Dus de exploitatie is aan de Engelsche regeering gemaakt?

— Juist!

— Dat zal haar wel een handvol geld gekost hebben?

— Twintig millioen pond sterling! Contant te betalen!

— Hoe weet je dat?

— Dat is mij niet lang geleden op de Windsor Club door een insider van de beurs onder het diepste vertrouwen medegedeeld!

— Het is dus een geheim?

— Dergelijke dingen worden altijd geheim gehouden tot het laatste oogenblik.

Charly Brand scheen in gedachten verzonken te zijn.

— Het is een verbazende som, mompelde hij.

— Zeker. Maar toch ben ik ervan overtuigd dat de maatschappij die deze lijn zal exploiteeren, en die op haar beurt een concessie trekt van de Engelsche regeering binnen zeer korten tijd dit kapitaal zal hebben afgelost.

— Maar waarom legt de Chineesche regeering deze lijn niet zelf aan?

— Ten eerste is zij er te lui voor, ten tweede te onbekwaam en ten derde te arm.

— Die reden zijn zeker afdoende, riep Charly lachend uit.

— De Chineesche regeering heeft altijd geld nodig. Contant geld, liefst goud is voor haar, in ieder geval op dit oogenblik, de hoofdzaak.

Charly schudde afkeurend het hoofd.

— Het is een zonderlinge handelwijze.

— Van westersch standpunt bezien, zeker. De regeering te Peking zou zeker zeer veel geld kunnen verdienen als zij deze lijn zelf exploiteerde. Maar daartoe mist zij het noodige inzicht, en zooals ik je zeide: Zij heeft contanten nodig!

Een oogenblik keken de beide vrienden elkander zwijgend en met een vagen glimlach aan.

Lord Aberdeen was de eerste die weder sprak.

— Ik geloof dat ik weet wat er bij je omgaat, Charly.

— En ik geloof niet ver mis te zijn als ik oordeel, dat je wel een deel van die 20 millioen pond sterling aan hun eigenlijke bestemming zoudt willen onttrekken. Om kort te gaan, je zou wel weer eens op buit willen uittrekken, de huid van Lord Aberdeen willen afstroopen en in het vel van John Raffles, den Grooten Onbekende, willen kruipen.

— Ja Charly, je hebt gelijk, riep Raffles vroolijk uit. Ik heb behoefte mijn vernuft weer eens te scherpen ten koste van andermans bezit. Laat ik er dadelijk aan toevoegen dat ik er geen oogenblik spijt van zou hebben als mijn plan slaagde, want ik heb van kindsbeen af een antipathie gehad tegen het gele ras. Het is maar jammer dat wij het wel zullen moeten laten bij het goede voornemen, want wij hebben volstrekt geen aanknooppingspunten.

— Hoezoo?

— Wel, wij weten volstrekt niet op welke wijze het geld naar Peking zal worden overgebracht.

— Dat is waar, zeide Charly peinzend.

— Hoogst waarschijnlijk zal het door een Chineesche missie van financiers worden gehaald, want zulk een groot bedrag zendt men niet over de post. Bovendien is de Chineesche regeering tuk op goudgeld. En van goudstaven houdt zij nog meer.

Charly krabde zich achter de ooren.

— Dat is jammer, bromde hij binnensmonds. Dan zullen wij ons plan wel moeten opgeven.

De gebeurtenissen zouden echter uitwijzen dat Charly al te voorbarig was geweest.

Ongeveer twee weken nadat dit gesprek had plaats gehad, traden John Raffles en zijn vriend Charly Brand de conversatiezaal van de Windsor Club in de Oxfordstraat, waarvan de Grootte Onbekende in zijn hoedanigheid van Lord Aberdeen, vice-president was, binnen.

Het was omstreeks tien uur in den avond.

Er bevonden zich reeds een groot aantal leden en geïntroduceerden in de zaal, toen de beide vrienden binnentraden.

Daar waren dan diplomaten, kamerleden, kopstukken uit de financiële wereld, een beroemd schilder, enkele zangers van grooten naam, en voorts een groot aantal jongelieden, die in het geheel geen beroep of betrekking hadden, tenzij men dien naam wil geven aan hun pogingen om op de meest radikale wijze het zeer hooge zakgeld op te maken hetwelk hun schatrijke vaders hun verschafften.

Niet zoodra waren de beide vrienden binnengetreden of een der leden van het bestuur trad haastig op Raffles toe.

— Goed dat gij komt, Mylord, zeide hij opgewekt, wij hebben hedenavond witheemsche gasten.

— Zoo, vroeg Raffles belangstellend. Indianen of Papoea's misschien?

— Zoo erg is het niet, Mylord, zeide hij. Het zijn slechts Chineezen.

— Chineezen? vroeg Raffles verbaasd! Diplomaten?

— Neen Mylord, diplomaten zijn er niet onder. Wel twee kamerleden. Verder een bekend bankdirecteur, een spoorwegingenieur, een directeur van een spoorwegmaatschappij, twee beambten van de Chineesche Rijksbank te Peking, beiden hooggeplaatst, een agent van het Chineesche Ministerie van Financiën, een paar secretarissen.

— Goede hemel, riep Raffles verschrikt uit. Wat komt die karavaan hier uitrichten?

Het bestuurslid haalde met een geheimzinnig gebaar de schouders op.

— Het juiste weet ik er niet van, Mylord, want die Chineezen zijn bijzonder stilzwijgend uitgevallen, maar zooals hebben zij toch los gelaten dat zij hier komen in

verband met de concessies voor de exploitatie eener spoorlijn van Tientsin naar Ta-ku!

Raffles wisselde een bliksemnellen blik met Charly, die echter door het bestuurslid niet werd opgemerkt.

— Zij hebben voortreffelijke introducties en daar een hunner verzocht had tijdens zijn verblijf hier in Londen hun een soort pied à terre aan te wijzen, heeft men hen naar de Windsor-Club verwezen. En daar er niet de minste reden was om hen te weigeren, al zijn zij wat geel uitgevallen, zoo besloot onze president hen hier hedenavond te introceeren.

— Allen?

— Ja allen! zij hangen als klikken aan elkander. Men ziet hen maar zelden afzonderlijk.

— Misschien vertrouwen zij elkander niet, merkte Raffles droogjes op.

— In welk opzicht, Mylord? vroeg het bestuurslid.

— Och zoo maar, antwoordde Raffles onverschillig. Hoeveel zijn er?

— Zij zijn met hun tien!

— Dat is echt Chineesch! Wij zouden zooiets met zijn drieën opknappen!

— Zij zijn voor het overige vrij modern!

— Zij dragen dus geen Chineesche gewaden?

— Neen Mylord!

— Dat is eigenlijk jammer, want een Chinees ziet er nog het aantrekkelijkst uit in zijn nationaal gewaad en met een staart!

Charly, die nieuwsgierig naderbij was getreden, vroeg nu:

— Hoe lang denken zij hier te blijven?

— Een dag of vijf slechts!

— Zoo kort maar?

— Er schijnt nogal haast bij de zaak te zijn. De heeren zullen eerst een en ander van de stad bezichtigen, een bezoek brengen aan de Munt, aan de Engelsche Bank, aan den Tower en zoo meer, en dan zullen de zaken worden afgedaan. Maar van die zaken zelve kan ik u helaas niets naders vertellen.

— Dan zullen wij daaromtrent wel ten eeuwige dagen in het onzekere tasten, merkte Raffles koeltjes op. Want de Chineesche missielieden zullen waarschijnlijk liever hun tong afbijten dan er iets over los te laten!

HOOFDSTUK II.

Raffles spant zijn netten.

Ongeveer tien minuten later werden de beide vleugeldeuren van de zaal wijd opengedaan.

In de opening verscheen een der meest bereisde bedienden van de wereldberoemde club, een man die vijf talen vloeiend sprak.

Hij had een stuk papier in de hand, waarop waarschijnlijk de namen der gasten waren geschreven.

Met luider stem las hij ze allen voor.

Of liever, hij trachtte dit te doen, want hij had den vierden naam nog niet voor de helft uitgesproken of hij gaf den strijd tegen deze vreeselijke klanken op.

De bediende had blijkbaar in zijn leven echter reeds te veel beleefd om zich door zoiets van zijn stuk te laten brengen.

Hij maakte er zich af met een luid uitgesproken: „Enz.!” vouwde het papier op en maakte plaats voor de gasten.

In den ganzenmarsch loopend, met kleine trippelpasjes, schoven de tien Chineezen binnen.

Zij waren allen in het zwart gekleed, hun lange gekleede jassen waren van onder tot boven toegeknoopt.

Hun leeftijd liep tamelijk ver uiteen.

De jongste kon ongeveer vijfendertig jaar zijn, de oudste 75 jaar en had spierwit haar.

Zij schaarden zich in een rij als het koor in een operette en wachtten toen zwijgend af wat men met hun voor had.

De voorzitter van de club, een grijsaard van rijzige gestalte, trad vriendelijk op hen toe.

Daar hij geen woord Chineesch verstond, en het dus nog veel minder kon spreken, moest hij zich van de Engelsche taal bedienen, maar het bleek al spoedig, dat althans acht van de Chineeschen de taal van Shakespeare uitstekend verstonden.

Spoedig na de voorstelling van den vicepresident, de overige bestuursleden en eenige vooraanstaande leden, was het ijs gebroken.

Men vormde kleine groepjes en het gesprek werd algemeen.

Het bleek echter al spoedig dat het bestuurslid van de stilzwijgendheid der Chineezen niets te veel had gezegd.

Niet alleen lieten zij geen woord los over de bijzonderheden van het doel dat hen naar Londen had gebracht en spraken zij slechts in vage termen over de mogelijkheid, dat in een verre toekomst onderhandelingen zouden kunnen worden geopend, „die wellicht na verloop van tijd tot de uitbreiding van het Chineesche spoorwegnet zouden kunnen voeren” maar zij spraken over het algemeen niet veel — noch over spoorwegen noch over iets anders.

Raffles en Charly hadden zich gevoegd bij een groepje van vier Chineezen, waaronder de chef van de missie, Tse-Feng geheeten.

Met eenige moeite hadden de vrienden eindelijk ook de namen der drie anderen weten in zich op te nemen. Zij luidden: Kwan-Tsi, Tsing-Li-Sien en Joeang-Foe.

Raffles scheen bijzonder veel belang te stellen in hetgeen die heeren mededeelden, wat echter niet veel was.

Hij scheen vooral veel belang te stellen in het uiterlijk der missieleden.

Als hij echter een oogenblik gehoopt mocht hebben dat zij iets over hun zending zouden loslaten, dan zou hij bedrogen uitkomen.

Daartoe waren de Chineezen veel te sluw.

Raffles begreep nu al spoedig, dat hij zijn eigen slimheid tegenover de hunne zou moeten stellen.

Overigens bleken de Chineesche heeren ontwikkelde mannen te zijn die reeds vrij veel buiten hun eigen land gereisd hadden.

Het eenige wat Raffles te weten kon komen was dat zij de reis naar Londen op het oversteken van het Kanaal na, geheel te land hadden gemaakt, dwars door China, Siberië, Rusland, Duitschland en Frankrijk heen en waarschijnlijk op dezelfde wijze zouden terugkeeren.

Omstreeks elf uur in den avond gaf Raffles Charly een wenk.

De jonge man begreep aanstonds dat zijn meester wenschte te vertrekken, stond op en nam afscheid.

In de vestibule wachtte hij de komst van Raffles af.

De jonge man keek den Grooten Onbekende onderzoekend aan, zoodra zij op straat waren.

Raffles' gelaat vertoonde een eigenaardige uitdrukking.

— Zullen wij naar huis loopen? vroeg hij.

— Mij is het wel, — het is heerlijk weer.

Een tijd lang liepen de beide vrienden zwijgend voort.

De deftige Regentstreet was op dit late uur bijna geheel verlaten.

Plotseling keek Raffles Charly onderzoekend aan en vroeg:

— Lijk ik op een Chineesch?

Verschrikt keek Charly zijn vriend aan.

— Hoe kom je daar in 's hemels naam toch bij? Je lijkt even goed op een Chineesch als ik op een Boschjesman.

Raffles slaakte een zucht.

— Dat is jammer, zeide hij.

— Waarom in 's hemels naam?

— Omdat ik.....

Maar Raffles voltooide den zin niet.

Zijn gedachte scheen alweer naar een ander onderwerp af te dwalen.

— Heb je onthouden waar het edele tental logeerde?

— *Zeker, in het Royal Court Hôtel.*

— Weet je waar dat ergens is?

— Natuurlijk weet ik dat!

— De ligging van het Ministerie van Financiën zal jou ook wel bekend zijn?

— Maar Edward, hoe heb ik het nu! riep de jonge man verwonderd uit. Natuurlijk weet ik die!

— Goed zoo, dan zal je ook weten dat onze villa zich juist tusschen deze beide gebouwen in bevindt.

— Ongetwijfeld! en wat zou dat?

— O, niets anders dan dat de telefoondraden die in de richting van het hotel naar het Ministerie van Financiën loopen het plat van ons dak kruisen.

Charly keek Raffles met open mond aan.

— Ik wist dat niet!

— Dan zal ik het wel niet behoeven te zeggen welk voordeel wij uit die omstandigheid kunnen trekken!

— Neen, dat behoeft niet! Ik begrijp je wel. Wij kunnen nu de berichten opvangen welke van Royal Court Hôtel naar het Ministerie worden gezonden.

— Juist zoo, en ik denk er dan ook gebruik van te maken.

Weer liepen de beide vrienden eenigen tijd zwijgend naast elkander voort.

Toen vervolgde Raffles:

— Heb je die Chineezen goed aangezien?

— Dat heb ik! En ik ben tot de gevolgtrekking gekomen dat al die zonen van het Hemelsche Rijk verbaasd sterk op elkander gelijken!

— Het is een feit dat wij Westerlingen heel moeilijk eenig onderscheid in Aziaten kunnen zien! Intusschen, als men wat langer met hen in aanraking is geweest, dan ziet men dat verschil wel degelijk! Zoo heb ik er een heerschap onder gezien, die aan mij is voorgesteld onder den naam Kwan-Tsi en die geen zwarte oogen heeft zooals de meeste zijner landgenooten, maar donker grijs!

— Is dat iets bijzonders?

— Het komt in ieder geval bij Aziaten niet veel voor! Je begrijpt dat ik mij deze omstandigheid ten nutte zal maken!

— In welk opzicht?

— Ik wil zijn plaats innemen!

Raffles had dat zeer kalm gezegd, zonder dat er een spier van zijn gelaat vertrok.

Charly evenwel keek zijn metgezel met een ongerustten blik in zijn oogen aan.

— Is dat in ernst? vroeg hij toen.

— Volkomen ernst!

— *Maar het is zeer gevaarlijk!*

— Dat erken ik!

— En hoe krijgen wij Kwan-Tsi weg?

— O, dat is van minder zorg! Ik heb in den loop van het gesprek opgemerkt, dat hij een groot liefhebber is van wapens. Wij hebben niets anders te doen dan ons een paar uren uit te geven voor graaf Kelsall, en hem te verzoeken een bezoek te brengen aan het huis van dien edelman. Daar zal het ons gemakkelijk vallen den Chinees tijdelijk onschadelijk te maken!

— En als hij niet komt?

— Dan zouden wij ons plan wel moeten opgeven. Maar hij zal wel komen!

— Maar hoe zal die uitnoodiging hem bereiken?

— Heel eenvoudig! Kelsall komt ook wel eens op de club en hij zal wel zorgen dat hij Kwan-Tsi daar ontmoet!

— Maar als hij nu eens met drie of vier van zijn metgezellen komt? Of met alle tien?

— Beste Charly, dat zouden wij moeten afwachten! antwoordde Raffles kalm. Als wij beginnen met alle tegenwerpingen, dan komen wij niet ver!

Charly zweeg.

Hij begreep wel dat Raffles reeds een geheel plan had uitgewerkt en dat van dit oogenblik af geen aard-sche macht hem meer zou kunnen weerhouden het te

uitvoer te brengen, of daartoe althans zijn uiterste krachten in te spannen.

Na eenige oogenblikken hernam de jonge man:

— Laten wij eens aannemen, dat je Kwan-Tsi in het huis aan de Roseberry street krijgt. Laten we verder veronderstellen, dat wij hem machteloos kunnen maken gedurende eenige dagen en dat je werkelijk zijn plaats kunt innemen, denk je dan dat alles zal zijn afgelopen? Ken je bijvoorbeeld Chineesch?

— Ik beken nederig, Charly, dat ik het in die taal nog niet ver heb gebracht! Ik wil erkennen dat me dat genoeg spijt! Maar daarop is wel iets te vinden!

— Wat dan?

— Wel, een Chinees zal toch ook wel eens kiespijn hebben?

— Dat denk ik wel!

— Welnu, een Chinees met kiespijn zal wel ongeveer hetzelfde doen als een Westering. Hij bindt zich een doek om het hoofd en hij praat zoo weinig mogelijk.

Charly barstte in lachen uit.

— Het is niet erg romantisch, zeide hij, maar het is geloof ik wel een afdoend middel.

— Je ziet dus ook de uitvoerbaarheid van mijn plan in?

— O, o, dat heb ik niet gezegd! Ik blijf er bij dat het zeer gevaarlijk is en dat de kansen tien tegen een zijn dat je tegen de lamp loopt!

— Er is dus een kans dat ik slaag?

— Hoogstens!

— Dan zullen wij die eene kans benutten!

Hiertegen viel niets in te brengen!

Charly vergenoegde er zich dan ook mede iets voor zich heen te brommen en er verder het zwijgen toe te doen.

Hij zag wel in dat al zijn opmerkingen nutteloos zouden zijn.

Onder dit gesprek hadden de beide vrienden de villa bereikt.

In de kleine eetzaal gebruikten zij het souper.

Raffles sprak niet veel.

Charly begreep wel dat zijn vriend bezig was aan het uitwerken van zijn fantastisch plan.

Toen zij op het punt stonden om zich ter ruste te be-
geven, vroeg de jonge man:

— Je blijft bij je voornemen?

— Het is zoo goed alsof ik het al volbracht had, Charly!

HOOFDSTUK III.

De val wordt gezet.

Den volgenden dag, vroeg in den ochtend, begaven de beide vrienden zich naar het platte dak van een der vleugels van de villa.

Dit dak was aan alle zijden omringd door een fraaie steenen borstwering.

Daar de villa zeer hoog was, zoo was het volmaakt onmogelijk dat men de beide mannen uit de huizen aan de overzijde van de Regentstreet kon zien, tenminste wanneer zij zorg droegen zich niet te ver naar voren te begeven.

Hun verblijf hier zou overigens volstrekt geen argwaan kunnen baren, want dit gedeelte van het dak was als tuin ingericht en reeds menigmaal had Lord Aberdeen op zwoele zomeravonden in dien daktuin een aantal vrienden ontvangen.

Een dikke bundel telefoondraden liep dwars over dit dak heen op een hoogte van omstreeks drie meter.

Het viel hen zeer gemakkelijk met behulp van eenige lange koperen stangen, aan het einde voorzien van een haak, een aantal dezer draden af te tappen door middel van een speciaal daarvoor vervaardigd schakeltoestel.

Nadat dit alles in orde was gebracht behoefde men niets anders te doen dan geduldig te wachten tot de telefoonschel zou overgaan.

— Heb je de bladen gelezen, Charly, vroeg Raffles zoodra zij zich weder in de bibliotheek bevonden.

Charly knikte bevestigend.

— Er staat niet veel bijzonders in! De „Times” meldt, dat er hier een Chineesche missie is aangeko-

men, in verband met hangende spoorwegplannen en dat is alles!

— Ja, het is duidelijk, dat het Ministerie van Financiën de zaak zoo stil mogelijk wil houden. Je moet niet vergeten, dat het hier om ettelijke millioenen gaat!

— Wanneer zouden de gedelegeerden uit China zich naar het Ministerie begeven?

— Ik heb er niet het flauwste denkbeeld van! En ik wil juist de telefoon aftappen, omdat ik natuurlijk zeer nauwkeurig op de hoogte moet zijn van het tijdstip, waarop de Chineezzen zich naar het Ministerie denken te begeven om hun geld te ontvangen!

— Ja, dat begrijp ik!

— Wij moeten het ook daarom zoo nauwkeurig mogelijk weten, omdat het volstrekt noodzakelijk is, dat wij Kwan-Tsi opvangen en onschadelijk maken vóór dat de Chineesche delegatie naar het Ministerie gaat.

— Waarom?

— Vraag je dat nog? Ik moet er toch bij zijn! Ik moet toch weten op welke wijze de betaling plaats heeft! Ik moet weten, waar zij het laten en wie het in bewaring zal nemen.

— Je hebt gelijk — dat alles moet je weten!

Op dit oogenblik ging de telefoonschel over.

Raffles sprong op en snelde naar het toestel.

Hij greep den hoorn en bracht dien aan zijn oor.

Charly zag hoe hij ingespannen luisterde.

Tien minuten later keerde Raffles naar zijn plaats terug.

Er lag een glans van voldoening over zijn trekken verspreid.

— Je pessimisme had geen reden van bestaan, mijn jongen! riep hij vroolijk uit. Alles loopt als gesmeerd! Tse-Feng heeft zoeven aan het Ministerie van Financiën getelefoneerd, dat de missie Vrijdagmiddag op het Ministerie zal komen om „de zaak te regelen”, zooals hij het noemt. Het is vandaag Maandag en wij hebben dus tijd in overvloed! Zaterdagochtend vertrekt de missie weder!

Charly trok een bedenkelijk gezicht.

— Je praat er gemakkelijk over, zeide hij, maar het moeilijkste moet nog gedaan worden. Wij moeten Kwan-Tsi nog in onze handen krijgen!

— Kom, kom, dat heeft niets te beteekenen! Wij zullen er straks even op uit gaan om alles in het huis in Roseberrystreet in orde te maken! Je weet wel, dat het bij uitstek geschikt is voor dergelijke kleine ondernemingen!

— Maar als je Chinees weer vrij komt, dan zal hij overal gaan rondbazuinen wat hem is overkomen en dan is dat huis niets meer waard-

— Je ziet het te donker in! Dacht je nou werkelijk, dat iemand, die hier nooit een voet heeft gezet, de ligging van dat huis zou onthouden, bovendien zullen wij wel zoo verstandig zijn om hem zelfs den naam van de straat niet te noemen.

Charly zuchtte.

— Ik mag lijden, dat alles goed afloopt! zeide hij.

— Waarom zou het niet? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat weet ik niet! Maar mijn voorgevoel zegt mij, dat het ditmaal niet zonder haken en oogen zal gaan! Raffles liet een kort lachje hooren.

— Jou voorgevoelens, neem mij niet kwalijk, beste kerel, maar die zijn nog al eens een enkelen keer verkeerd en nu genoeg gebabbeld; wij zullen nu ons aller-aardigst plannetje eens nader gaan uitwerken!

Nog voor de lunch begaven de beide vrienden zich naar het huis in de Roseberrystreet, een kleine maar fraaie ingerichte woning, die om begrijpelijke redenen het grootste gedeelte van het jaar onbewoond was.

Des middags, toen zij een wandelrit door het Hyde-park maakten, kwamen zij de tien Chineezzen tegen, die werden aangevoerd door den voorzitter van de Windsor Club, die blijkbaar als hun gids fungeerde.

Ofschoon het zeer warm was waren de tien Chineezzen juist zoo gekleed als den avond te voren, dat wil zeggen in een lange zwarte gekleede jas en ijselijk glimmende hooge hoeden.

— Zij lijken wel onafscheidelijk te zijn, merkte Charly op, toen het troepje voorbij was.

— Dat is een kenmerk van hun ras! hernam Raffles. Evenals de Japanners hangen zij steeds als kiitten aan elkaar!

Ook des avonds hadden de beide vrienden gelegenheid de tien zonen van het Rijk van het Midden terug te zien.

Het was in het Hippodroomtheater.

De tien Chineezzen waren alweder in hun zwarte jassen gekleed en Charly opperde de meening dat zij waarschijnlijk in zulk een kleedingstuk geboren waren en er denkkelijk ook wel in begraven zouden worden.

Het was moeilijk te zien of de Chineezzen zich vermaakten.

Zij keken allen met onbeweeglijke strakke gezichten naar het tooneel en de grappen van den Engelschen komiek schenen hen al even onbewogen te laten als de zes paar fraaie beenen van een half dozijn danseresjes,

die buitengewoon luchtig gekleed waren, om er het beste van te zeggen.

Een oogenblik dacht Raffles er over de kennis nog eens te gaan hernieuwen, maar bij nader inziens vond hij het beter daarmede nog wat te wachten.

Den volgenden dag trof Charly het onafscheidelijke tiental in de Westminster Abey, waar zij steeds met dezelfde onbewogenheid staarden naar de prachtige graf-tombes van de vele koningen en graven die daar be-graven liggen.

Denzelfden avond besloot Raffles tot den aanval over te gaan.

Van een zijner clubvrienden had hij vernomen dat de Chineezen dien zelfden avond nogmaals de club zouden bezoeken.

Hij vermomde zich dus zeer zorgvuldig en begaf zich omstreeks half tien naar het Clubgebouw.

Reeds waren de Chineezen daar aanwezig.

Maar tot zijn blijdschap zoowel als tot zijn verwonde-ring zag hij dat er thans drie op het appèl ontbraken.

Kwan-Tsi was echter onder de zeven andere!

Dadelijk liet Raffles zich in zijn kwaliteit van graaf Kelsall aan den Chinees met de grijze oogen voor-stellen.

En het duurde niet lang of zonder dat het opviel wist hij het gesprek op wapens te brengen.

Aan het schitteren van de oogen van den Chinees be-merkte hij al spoedig dat hij op den goeden wag was.

Kwan-Tsi was niet alleen een groot liefhebber van kostbare wapens maar hij bezat zelf een zeer schoone verzameling, waarvan hij met niet weinig trots ge-waagde.

Raffles liet hem kalm uitspreken en zeide toen:

— Zoudt gij mij niet eens de eer willen bewijzen, mijn verzameling te komen bezichtigen?

— Is zij fraai, graaf?

— Men rangschikt haar onder de schoonste van ge-heel Londen!

— Als dat zoo is dan zal ik zeer graag komen. Hoe luidt uw adres?

— O, dat zoudt gij waarschijnlijk toch niet onthou-den! zeide Raffles lachend. Als gij het goed vindt laat ik u morgen met mijn auto van uw hotel halen. Waar logeert gij, als ik vragen mag?

— In het Royal Court Hotel! Dat zal mij zeer aan-genaam zijn, graaf, zeide de Chinees.

— Dan zullen wij afspreken, dat ik u morgen met mijn auto kom halen! Komt elf uur u gelegen?

De Chinees scheen even met zichzelf te radè te gaan. Toen antwoordde hij:

— Misschien zal half elf wel gaan! Ik heb 's middags een belangrijke samenkomst!

Charly en Raffles wisselden een snellen blik met el-kander.

Zij wisten wel welke die „samenkomst” was!

— Wel zeker! hernam Raffles dat zal zeer goed gaan!

Het gesprek werd nog eenigen tijd voortgezet, maar si oedig veranderde Raffles van onderwerp, omdat hij het niet noodig vond dat de makkers van den Chinees meer van diens plannen te weten kregen dan volstrekt onvermijdelijk was.

Het was bijna twaalf uur toen de gasten weder ver-trokken.

Spoedig daarna namen ook Raffles en Charly af-scheid.

Daar het weder nog steeds zeer fraai was legden zij den korten weg naar de villa te voet af.

— Geloof je nu dat het plan nog zoo dom niet was? vroeg Raffles nadat zij eenigen tijd geloopt hadden.

— Tegen het plan zelf heb ik nooit iets ingebracht, beste Edward, zeide Charly lachend. Alleen tegen de uitvoering had ik eenige bezwaren!

— Maar die zullen nu toch wel niet meer gelden? Je ziet wel dat alles van een leien dakje gaat.

— Totdusver zeker! Maar vergeet niet dat de voorbe-reidende maatregelen volstrekt niets te beteekenen heb-ben naast het hoofddoel!

— Mijn jongen, je bent ditmaal weer uitermate pes-simistisch! Ik verzeker je dat ons plannetje minstens evengoed zal slagen als alle vorige!

— Ik mag het lijden, — dat is alles wat ik er van zeggen kan!

Hij zweeg even en vervolgde toen:

— Hoe laat moeten de Chineesche heeren op het Mi-nisterie van Finantiën zijn?

— Men verwacht hen daar om drie uur!

— Is dat nergens bekend?

— Nergens — behalve aan ons beiden! De Minister zoowel als de leden van de Missie schijnen daarom-trent een diep stilzwijgen in acht te hebben genomen.

— Dan moet alles dus afgeloopen zijn tusschen half elf en twee uur op zijn laatst! zeide Charly.

— Dat heb je goed uitgerekend — en dan zal het ook goed afgeloopen zijn!

HOOFDSTUK IV.

De Dubbelganger van een Chinees.

Den volgenden morgen juist om half elf stond een fraaie auto voor den breeden ingang van het Royal Court Hotel.

Het was een van die wagens, die maar hoogst zelden uit een der geheime garages van den grooten onbekenden te voorschijn werden gehaald, telkens als het gevaar bestond dat de auto later herkend zou worden.

Het nummerbord kon zeer gemakkelijk van de chauffeurplaats af verwisseld worden.

Henderson, goed vermomd, zat achter het stuurwiel.

Raffles sprong vlug uit de auto en liep de breede trappen van het bordes op dat zich voor het hotel uitspreidde.

Hij behoefde slechts zijn naam te noemen aan den portier en dadelijk geleidde een kellner hem naar een groote ontvangzaal, ter rechterzijde van de vestibule gelegen.

Raffles bracht nu eenige onaangename oogenblikken door, want hij was er niet zeker van of Kwan-Tsi niet ter elfder ure een paar zijner vrienden zou mede brengen om van de beschouwing der fraaie wapencollectie van graaf Kelsall te genieten.

Gelukkig bleek zijn ongerustheid spoedig overbodig te zijn geweest.

Kwan-Tsi trad alleen het vertrek binnen.

Met zijn eigenaardige kleine dribbelstapjes kwam hij op Raffles toe en stak hem zijn kleine hand met de dunne lenige vingers toe.

— Men kan wel zien dat gij een Engelschman zijt, graaf! zeide hij met een grijnslach, die zijn mond van het eene oor het andere deed splijten. Gij zijt zeer bijzonder op uw tijd.

— Dat is men aan een gast verplicht! mijnheer Kwan-Tsi, antwoordde Raffles eenvoudig. Willen wij gaan?

— Ik ben tot uw dienst!

De beide heeren verlieten het hotel.

Maar voor zij in de auto gestapt waren zeide Kwan-Tsi tot den portier wel zacht, maar toch zoo dat Raffles het kon verstaan:

— Gij kunt mijnheer Tse-Feng zeggen dat ik op zijn laatst om half twee weder teruggekeerd zal zijn.

De portier boog zijwend.

De beide mannen stapten in de auto, die zich aanstonds in beweging zette.

— Gij hebt mij nog niet eens verteld waar gij woont, graaf, merkte Kwan-Tsi op, nadat zij eenigen tijd gereden hadden.

Raffles' oogen schitterden.

Dat was alweder een troef in zijn spel!

De Chinees had dus blijkbaar niet gevraagd waar zijn gastheer woonde.

Raffles zag er dan ook volstrekt geen been in om hem een geheel anderen naam te noemen.

Na een rit van omstreeks vijf-en-twintig minuten stond de auto stil voor een fraai huis in de Roseberry-street, dat omstreeks 1600 moest gebouwd zijn.

Nauwelijks was de auto stilgestaan, of de deur werd geopend door een deftigen livreibediende met eerwaardig wit haar, die niemand anders was dan Charly Brand.

Hij ontving zijn meester en diens gast met een statige buiging.

De straatdeur was nauwelijks toegefallen, of de auto was weder weggereden.

De Chinees keek nieuwsgierig om zich heen.

Hij bevond zich in een kleine, maar fraaie vestibule, geplaveid met groote witte en blauwe tegels, zooals men die veel in zeer oude huizen aantreft.

Langs de wanden stonden fraai gebeeldhouwde eiken rustbanken.

Een eikenhouten trap, met prachtig gebeeldhouwde leuning, voerde naar een galerij, die drie zijden van de vestibule omsloot.

Over de balustrade van deze galerij hingen een paar kostbare Gobelins.

Maar spoedig dwaalden de blikken van den Chinees af naar een fraai wapenrek, dat tegen een der wanden was opgehangen.

Hij bleef er met open mond voor stilstaan.

Al zijn aandacht was op deze schoone wapens samengetrokken en hij had volstrekt geen oog meer voor de overige oudheden, waarvan hij de schoonheid trouwens niet kon waardeeren.

Raffles sloeg hem glimlachend en met aandacht gade.

— Vindt gij dat wapenrek de moeite waard? vroeg hij eindelijk.

— Het is inderdaad zeer schoon, antwoordde de Chinees. Ik zie daar bijvoorbeeld een paar Japansche zwaarden, waarvan de ivoren grepen ware kunstwerken zijn.

— Nu, dan zult gij straks nog wel meer opzien! merkte Raffles op. Dit is slechts een zeer gering onderdeel van mijne verzameling!

De Chinees liet een zachten keelklank hooren, die blijkbaar zijn verwondering tot uiting moest brengen.

Charly had intusschen de deur van een fraaie rookkamer geopend, die aan de vestibule grensde.

Raffles maakte een uitnoodigend gebaar en de beide mannen traden binnen.

Ook hier hing een klein maar uitgelezen wapenrek aan den muur.

Terwijl de Chinees met volle aandacht er naar keek, met een glans van verrukking in zijn scheeve oogen, schoof Raffles een kistje sigaretten naar hem toe.

— Gij zult er nog meer van genieten als gij er een sigaret bij opsteekt, zeide hij. Ik heb hier een voortreffelijke Egyptische sigaret, waarover gij uw oordeel eens moet zeggen.

De Chinees keerde zich om en nam met zijn dunne beenige vingers een sigaret uit het sandelhouten kistje.

De bediende kwam eerbiedig aanloopen met een brandende kaars op een zilveren kandelaar.

Kwan-Tsi deed vol behagen een paar trekken en wendde zich toen weder naar het wapenrek teneinde er zijn volle aandacht aan te wijden.

Op zijn beurt zag Raffles den Chinees aandachtig aan.

De bediende had het vertrek verlaten en de deur gereuischloos achter zich gesloten.

Van tijd tot tijd liet de Chinees zijn zonderling, knorrend keelgeluid hooren.

Maar eensklaps was het alsof hij door een plotselinge dronkenschap was aangegrepen.

Hij wankelde als een dronken man, greep zich naar het hoofd..... liet de sigaret uit zijn vingers glijden..... en zou toen op den vloer gevallen zijn als Raffles niet vliegensvlug een stoel onder hem geschoven had.

Kwan-Tsi viel er neer, trok een paar malen met handen en voeten, verdraaide eenige keeren zijn scheeve oogen, hapte een paar keeren naar lucht als een visch die op het droge ligt, en bleef toen onbeweeglijk zitten.

Hij geleek nu veel op een mummie, met zijn geel ingevallen gelaat, zijn gesloten oogen en zijn dunne beenige vingers.

Raffles keek den bewustelooze eenige oogenblikken aan.

Toen ging hij naar de deur en opende haar op een kier.

Charly wandelde kalm in de vestibule op en neer, met zijn handen op den rug gevouwen.

Op het geluid van de opengaande deur wendde hij zich verbaasd om.

Raffles wenkte hem met een glimlach op het gelaat.

— Is het al afgelopen? vroeg Charly zachtjes.

Raffles knikte.

— Je kunt wel harder praten — mijn jongen, het is gedaan! Onze vriend ligt zoo onbeweeglijk in zijn stoel alsof hij nooit meer wakker wordt. Mijn sigaretten hebben hun plicht gedaan!

— Het is toch ongevaarlijk? vroeg Charly ongerust.

— Daarover behoef je geen vrees te koesteren! Als ik niet ingrijp blijft hij nog minstens volle vier-en-twintig uren bewusteloos, en wordt dan uit zichzelf wakker, zonder dat die langdurige slaap hem eenig nadeel zal berokkenen. Maar door een klein tegenmiddeltje zou ik hem aanstonds weder het bewustzijn kunnen hergeven! Wij zullen het zekere voor het onzekere nemen en onzen man opsluiten totdat ik mijn slag geslagen heb en hij ons geen schade meer kan doen. Kom eens een handje helpen, wat ik je verzoeken mag.

Charly trad het vertrek binnen.

De Chinees lag nog steeds onbeweeglijk in zijn stoel.

De beide vrienden tilden hem op, droegen hem het vertrek uit, staken dwars de vestibule over en droegen daarop het beweginglooze lichaam door een aantal gangen en eenige trappen naar een vertrek dat slechts een getralied venster had en waarvan de deur van buiten stevig kon worden afgesloten.

Er stond een rustbank in een hoek van het vertrek, waarop de beide mannen den Chinees nederlegden.

Zij bonden hem de armen dicht tegen het lichaam, en de voeten stevig aan elkaar, zorgdragend evenwel dat zij den bloedsomloop niet stremden en maakten ten slotte het lichaam met eenige touwen aan een paar ringen vast die aan de rustbank waren bevestigd.

Met de handen in de zijde keek Raffles op den Chinees neder.

— Ik geloof dat alles in orde is, zeide hij met een tevreden glimlachje.

Toen keek hij Charly met een ondeugenden blik aan en vroeg half spottend:

— Geloof je nu nog dat het misloopt?

— O, o! wij zijn er nog lang niet! Het moeilijkste werk moet nog verricht worden.

Raffles keek den jongen man hoofdschuddend aan.

— Je bent onverbeterlijk! zeide hij toen, maar kom aan nu wordt het tijd dat wij een begin maken met het volgende bedrijf.

— Ja juist, je moet je nog verkleeden!

— Het beste is dat ik dat hier doe. Ik kan dan onzen vriend Kwan-Tsi tot model nemen.

— Wil ik dan alles hier halen?

— Doe dat! In de slaapkamer vind je de zwarte jas en wat er verder noodig is.

Charly snelde weg en keerde even later terug met een grooten handspiegel, een pak zwarte kleeding en een groote schminkdoos.

Hij zette een en ander gereed op een klein tafeltje, terwijl Raffles zich van zijn bovenkleederen ontdeed.

Daarop begon de Groote Onbekende zich met de grootste zorg te grimeeren.

Telkens keek hij van den spiegel naar het gelaat van den bewusteloozen Chinees.

Met behulp van een paar krachtige pleisters trok hij de ooghoeken een weinig schuins naar boven.

Hij verfde oogharen en wenkbrauwen zwart, zette een pruik met flink zwart haar op, en begon daarna het geheele gelaat met een lichtgele kleurstof te bestrijken.

Toen hij gereed was keek Charly hem stom verbaasd aan.

— Het is ongelooflijk, bromde hij in zichzelf.

— Lijk ik op hem? vroeg Raffles.

— Of je op hem lijkt? Maar man, je bent Kwan-Tsi in levende lijf! Je bent zijn dubbelganger!

— Zooveel te beter!

— Maar nu de kiespijn? Hoe kom je aan je dikke wang?

— O dat heeft niets te beteekenen. Mijn dikke wang heb ik in mijn zak!

Hij stak de hand in zijn zak en haalde er een massieven bal van zuiver roode rubber uit, ongeveer ter grootte van een kleinen appel.

Hij stak het voorwerp in een zijner wangen en trok een pijnlijk gezicht.

Charly barstte in lachen uit.

— Onverbeterlijk! zeide hij. Maar nu kun je ook bijna in het geheel niet praten!

Raffles brabbelde eenige onverstaanbare woorden.

Hij moest den gummibal weder uit zijn mond halen om te kunnen antwoorden.

— Dat is juist het doel! Als ik kon spreken zou het geen nut hebben een paar uren met dat gummi ding in mijn mond rond te loopen.

— Plezier is het tenminste niet!

— Het ergste is dat ik er niet bij kan rooken, maar dat moet ik voor de zaak over hebben!

Raffles wierp een blik op zijn horloge en zeide:

— Wij zullen hier in huis lunchen en dadelijk daarna moet ik vertrekken! Het is al bij twaalven!

— Maar zeg eens Edward — is het niet wat zonderling dat je zoo plotseling zulke kiespijn hebt gekregen?

— Waarom? Dat komt zeer veel voor! Ik kan bijvoorbeeld op den tocht hebben gestaan! Kiespijn is een kwaal die zich menigmaal heel onverwacht openbaart!

— Dan is het goed! Wat zullen wij met den Chinees doen?

— Hier kalm laten liggen totdat alles achter den rug is! Dan komen wij hier hem halen en leggen hem, ongeveer een uur voor hij weder tot bewustzijn komt ergens in een afgelegen hoekje van het Regentpark neder.

— En als de zaak pas later haar beslag krijgt?

— Het spijt mij zeer — maar dan zal vriend Kwan-Tsi zich in zijn gevangenschap moeten schikken totdat wij hem komen verlossen. Het spreekt vanzelf dat hij in dat geval behandeld moet worden als een normaal mensch. Ik bedoel dat wij hem dan geregeld voedsel moeten laten toedienen! Dat laat ik aan jou en Henderson over.

— Kan hij dan hier onmogelijk vluchten?

— Daarvoor is hij te stevig vastgebonden.

— En als hij schreeuwt?

— Dat zou nog niet veel te beteekenen hebben, want wij zullen het raam dat op een groote binnenplaats uit-ziet met een gordijn en met de zwarte luiken afsluiten. Dan kan hij schreeuwen zooveel hij verkiest — men zal hem toch niet hooren.

Charly had intusschen alles wat er noodig was voor de verkleeding bijeen gepakt.

De beide vrienden wierpen nog een blik op den bewusteloozen Chinees en verlieten daarop het vertrek, dat hem tot gevangenis zou strekken.

De deur werd gesloten en van stevige bouten voorzien, en daarop ging Charly op zijn beurt zijn vermoming afleggen.

De burens zouden het volstrekt niet verwonderlijk vinden als zij noch den Chinees noch den bediende zagen

terugkeeren, want het was bekend dat het huis twee uitgangen had.

Zoodra hij gereed was, zette Charly een kleine lunch gereed.

Raffles nuttigde met smaak de spijzen en met zooveel kalmte dat Charly hem vol bewondering aankeek.

— Men zou niet zeggen dat je over een uur aan een zeer gevaarlijke onderneming begint, zeide hij.

— Waartoe zou het dienen dat ik mij daar nu ongegrust over maakte? vroeg Raffles bedaard. Zal mij dat iets verder brengen? Neen immers! Het komt op handelen aan op het juiste oogenblik. Dat is de hoofdzaak.

— Nu, in ieder geval hoop ik niet dat jij er zenuwen op na houdt! hernam Charly hoofdschuddend.

Hij schonk Raffles een nieuw glas wijn in en zeide:

— De Chinees scheen bijzonder ingenomen te zijn met je wapencollectie in je huis! Hij is blijkbaar een kenner!

— Dat geloof ik haast niet! merkte Raffles kalm op.

— Neen, waarom niet? vroeg Charly verbaasd.

— Omdat al die wapenen, van het eerste tot het laatste nagemaakt zijn, antwoordde Raffles terwijl hij een teug uit zijn wijnglas deed.

Charly keek zijn vriend een oogenblik stom verwonderd aan en barstte toen in zulk een daverend gelach uit dat de tranen hem over de wangen rolden.

— Meen je het werkelijk? kon hij eindelijk stotterend vragen.

— Zeker, antwoordde Raffles bedaard. De meeste dezer wapens zijn door Henderson in zijn vrije tijd vervaardigd. Je weet misschien dat hij een zeer kundig

houtsnijder is. Welnu de ivoren gevesten waarover onze Chinees het had, waren eenvoudig uit citroenhout gesneden, dat door middel van een kleurstof en wat boenwas bedriegelijk veel op ivoor was gaan lijken. Laat ik er echter eerlijkheidshalve aan toe voegen dat het wapenrek nog al hoog hing en dat het licht in de vestibule niet al te goed is. De rest van de wapens was oude rommel, met wat schuurpapier en zeepsop opgeknaapt!

— Had je nog meer van die wapenrekken hier in huis?

— Neen! dat waren de twee eenige!

— Maar als de Chinees dan eens nieuwsgierig was geweest en eerst de andere wapenrekken had willen zien, of als hij eens niet van sigaretten gehouden had?

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— Beste Charly, zeide ik, als ik zulk een zaak op touw zet, waarvan ik zelf het gevaar niet onderschat, dan onderzoek ik eerst op deugdelijke wijze de gewoonten van mijn aanstaande slachtoffer! Welnu, telkens als wij Kwan-Tsi tegen kwamen, rookte hij ook een sigaret. En aan de lucht heb ik gemerkt dat het nooit anders dan een Egyptische was!

Hij wierp zijn servet neder en keek op zijn horloge. Toen sprong hij op en riep:

— Het is tijd, Charly, het laatste bedrijf van de komedie vangt aan!

— Als het maar het laatste bedrijf is! zeide Charly meesmuilend.

HOOFDSTUK V.

De miljoenen worden uitbetaald.

Klokslag half twee hield een huurauto voor het Royal Court Hotel stil.

Er stapte een Chinees uit, in een lange gekleede jas, met een opgezette wang, die slechts half door een kiespijndoeck verborgen was.

De Chinees had een zakdoek in de rechterhand, dien hij telkens tegen die opgezette wang drukte.

Het was John Raffles, die het gevaarlijkste deel van zijn onderneming tegemoet ging.

Hij liep met kleine dribbelpasjes de treden van het bordes op, terwijl de huurauto snel wegreed.

De portier kwam hem te gemoet.

Er lag een meewaardige uitdrukking op zijn bol gelaat ofschoon het duidelijk te zien was dat hij slechts met moeite zijn lachen kon bedwingen.

— Scheelt er iets aan? vroeg hij toen.

Raffles stootte eenige onverstaanbare klanken uit.

De gummi bal deed zijn plicht!

Hij stak de hand uit, en de portier die dit gebaar aanstonds begreep haastte zich den gewaanden Chinees zijn kamersleutels ter hand te stellen.

Raffles had nu volstrekt geen moeite het vertrek te vinden, dat bewoond werd door den man wiens plaats hij had ingenomen, want aan den sleutel was een klein koperen plaatje bevestigd, waarin het nummer van de deur was gegraveerd.

Langzaam liep hij de gangen door.

Van tijd tot tijd kwam hij eenige gasten tegen, die zich snel moesten omwenden teneinde hun lachen te verbergen.

Eindelijk bereikte hij de kamer van Kwan-Tsi.

Hij opende de deur met zijn sleutel en trad binnen.

De kamer was reeds opgeruimd.

Op het bed stond een groot reisvalies, dat reeds voor de helft was ingepakt.

Het was duidelijk op te merken, dat het verblijf van de Chineezzen te Londen op zijn einde liep.

Een paar strooien muilen waren onder het bed geschoven.

Aan een der knopen van den kapstok hing een prachtige zijden kimono.

Raffles had dit alles in een oogopslag gezien.

Hij zette zich op een stoel neder en begon zachtjes te kreunen.

Het duurde niet lang of er werd op de deur geklopt. Raffles kreunde nog wat sterker.

Nu werd de deur geopend en het gelaat van Joeang-Foe keek om den hoek.

Een oogenblik bleef hij met zijn schuine oogen den man met den kiespijndoeck om bewegingloos aanstaren.

Toen trad hij binnen en ging met de handen over zijn maag gevouwen voor Raffles staan, terwijl hij hem over zijn grooten hoornen bril heen meewarig en nieuwsgierig aangeluurde.

Daarop vroeg hij in het Chineesch:

— Wat schort er aan Kwan-Tsi?

Nu sprak Raffles zelf wel weinig Chineesch, maar hij verstond deze taal gelukkig voldoende om de bedoeling van de vraag te kunnen begrijpen.

Hij wees op zijn wang, sprong plotseling overeind en begon als een ijsbeer door de kamer te dansen, terwijl hij eenige rauwe klanken uitstootte.

— Zijt gij waarlijk zoo ziek? vroeg Joeang-Foe.

Raffles knikte bevestigend.

— Hoe is dat zoo eensklaps gekomen?

Raffles haalde de schouders op en liet toen een waar gebrul hooren.

— Maar als gij zoo zeer lijdt, dan zult gij niet mee kunnen gaan.

Raffles maakte een snel gebaar van ontkenning.

Toen bracht hij er met moeite uit:

— Ik ga in ieder geval mee.

Joeang-Foe schudde het hoofd en vervolgde:

— Als gij bij uw voornemen blijft dan zult gij u wat moeten haasten, want onze vrienden zijn reeds bijeen in de groote conversatiezaal.

De Chinees wierp den armen lijder nogmaals een medelijdenden blik toe en verliet toen het vertrek.

Raffles wachtte tot de deur gesloten was en nam den gummibal uit zijn mond en mompelde in zich zelf:

— Die brave scheefoog schijnt volstrekt niets te hebben gemerkt! Tot dus verre gaat alles goed!

Hij nam de kamer nog eens goed op, snuffelde wat in het valies, trok een zwarte overjas aan, die hij

ergens vond hangen, zette den hoed van Kwan-Tsi op en begaf zich naar de groote conversatiezaal, na zorg te hebben gedragen, dat zijn linkerwang weder haar ovardreven ronding had verkregen, door den gummibal weder in zijn mond te steken.

Hij werd met een koor van jammerklachten ontvangen.

Alle Chineezen omringden hem en wilden weten hoe hij zoo plotseling zulk een kiespijn had gekregen.

Raffles deed echter niets anders dan zachtjes kreunen en legde met gebaren uit dat hij op den tocht gezeten had en reeds bij een tandarts was geweest.

— Maar zoudt gij dan niet liever in het hotel blijven? vroeg Tse-Feng, het hoofd van de Missie.

Raffles schudde krachtig ontkennend het hoofd.

Tse-Feng reikte hem de hand.

— Ik bewonder uw trouwe plichtsvervulling, zeide hij.

Ik zal niet nalaten dit speciaal te vermelden, zoodra wij in onze geliefde hoofdstad zijn teruggekeerd! En nu moeten wij waarlijk gaan want de auto's wachten ons reeds!

De tien Chineezen, waarvan een onder den rook van Londen was geboren, verlieten het hotel.

Voor het bordes stonden twee groote auto's te wachten, welke door de Engelsche regeering voor den duur van hun verblijf ter beschikking van de Chineesche Missieleden waren gesteld.

Zij konden ieder gemakkelijk zes passagiers bevatten.

De Chineezen stapten in, en de chauffeurs in keurige livreen gestoken reden hen snel naar Whitehall, het gebouw waarin het Engelsche Ministerie van Financiën gevestigd was.

Men verwachtte hen reeds, want aanstonds kwamen eenige met goud gegalonneerde bedienden de treden van de stoep af, teneinde hen den weg te wijzen.

Raffles had het zoo weten aan te leggen dat hij in de zelfde auto met Tse-Feng gereden had.

Op deze wijze had hij enkele brokstukken van gesprekken kunnen opvangen die hem naderhand van nut zouden kunnen zijn.

Ook had hij opgemerkt dat de chef der Missie een grootere lederen tasch bij zich had, voorzien van twee zware sloten, maar die op dit oogenblik blijkbaar geheel ledig was.

De bedienden brachten de deputatie langs verscheidene gangen en trappen naar een groot, ouderwetsch gemeubeld vertrek, waar de Minister van Financiën Asquith, reeds achter een zeer groote schrijftafel van gepolitoerd ebbenhout op zijn bezoekers wachtte.

Nevens hem zaten de ambtenaren van zijn Ministerie: Pease, Lewis, Northton, Fulle, de secretarissen Mc Kenna en Hamilton en nog eenige andere heeren.

Zij allen waren opgestaan, zoodra de bedienden de bezoekers hadden binnengelaten.

Er werden deftige en zwijgende buigingen gewisseld en daarop namen de Chineezen plaats op de tien stoelen, welke reeds in een halven cirkel voor het bureau van den Minister waren gereed gezet.

Er werd uitsluitend Engelsch gesproken, daar slechts twee van de aanwezige Chineezen deze taal niet al te best begrepen.

Al spoedig werd het Raffles duidelijk dat er reeds voorafgegane besprekingen hadden plaats gehad en dat alles aangaande de exploitatie van de spoorlijn geregeld was op de betaling van het concessiebedrag na.

Het plechtige oogenblik naderde.

Asquith verhieft zich van zijn zetel en hield een korte toespraak waarin hij wees op de „goede verstandhouding, welke tusschen de beide landen bestond” en de hoop te kennen gaf dat „de exploitatie van de lijn van Tientsin naar Ta-ku zou mogen bijdragen tot den bloei en den vooruitgang van het Rijke Land dat China heet.”

Hierop gaf hij een der secretarissen een wenk.

Deze stond op en begaf zich naar de geweldige brandkast die in het vertrek stond.

Raffles, die zijn rol van martelaar voortreffelijk gespeeld had, volgde zijn bewegingen met begeerige blikken.

De secretaris opende de kast, en nu nam hij er, geholpen door een half dozijn beambten een aantal zakjes uit, die allen een cijfer droegen en op een vrij gemaakt gedeelte van het blad van de schrijftafel werden neergezet.

Na het goud kwamen de bankbiljetten, in dikke pakjes bijeen gebonden.

En na de bankbiljetten kwamen de gouden staven, in vier kisten verpakt, waarop met zwarte letters het gewicht en de handelswaarde van het goud van dien dag stond geschilderd.

Er heerschte bijna een plechtig zwijgen in het vertrek.

Want daar lag, op den hoek van de tafel, een bedrag van 20 miljoen pond sterling!

De secretaris en de beambten hadden weder plaats genomen nadat de kast weder gesloten was.

Weder stond de Minister op.

Hij had nu een lang vel papier in de hand, waarvan

hij vlug de concessievoorwaarden en de contractueele bepalingen begon af te lezen.

De voorlezing van dit document duurde bijna een half uur.

Toen hij gereed was wierp de Minister een blik om zich heen als om te vragen of iemand een opmerking had te maken.

Daar de Chineezzen echter zwegen als een graf, kon men tot de wederzijdsche onderteekening van het concessiecontract overgaan.

Achtereenvolgens plaatsten de Minister, zijn secretarissen en de tien Chineezzen hunne handteekening op het gewichtige stuk.

Dit was voor Raffles een onaangenaam oogenblik, waarop hij eigenlijk niet gerekend had.

Hij moest namelijk zijn naam neerschrijven, zonder er eenig idee van te hebben, hoe dit moest geschieden.

Al weder hielp hem zijn schrandtheid uit den nood.

Hij liet namelijk alle negen Chineezzen eerst hun naam zetten, zoodat zij onmogelijk zouden kunnen zien wat hij verricht had.

En daarop teekende hij een paar zonderlinge figuren onder aan de naamlijst, welke Kwan-Tsi zonder eenigen twijfel geweigerd zou hebben als zijn eigen naam te herkennen!

Nadat het duplicaat van het contract op dezelfde wijze behandeld was werd het eene in de brandkast weggeborgen, terwijl het andere in een enveloppe werd gestoken en verdween in den binnenzak van de zwarte jas welke Tse-Feng droeg.

En daarop begon de telling!

De zakjes van grijs linnen bevatten allen 10 duizend pond sterling in stukken van 10 pond sterling.

Er waren honderd van deze zakjes.

Dat was dus een millioen pond!

De drie kisten met gouden staven waren twee millioen pond sterling waard, en de rest van het verschuldigde bedrag werd in bankbiljetten uitbetaald.

Het bleek Raffles naderhand dat de Chineesche Regeering zich hiertegen zoo lang mogelijk verzet had, en eerst de geheele betaling in goud had geëischt.

De Engelsche Regeering was echter onverbiddelijk geweest, en daar men te Peking dringend geld noodig had en vreesde dat de zaak zou afspringen, koos men eieren voor zijn geld.

Tse-Feng, die het bedrag zorgvuldig had nageteld, bergde alles in zijn groot valies.

Behalve de gouden staven die in hun kisten bleven.

Toen hij echter het valies wilde optillen, bleek dit zoo

geweldig zwaar te zijn dat er niet aan te denken viel het alleen te kunnen dragen.

Er was dus niets anders aan te doen, dan dat de zakken met goud over de andere Chineezzen verdeeld werden, totdat men het hotel zou hebben bereikt, waar nog gemakkelijk een tasch leeg zou gemaakt worden.

Zoo werd iedere Chinees belast met twee of drie zakken, en kreeg dus een waarde van 20 tot 30 duizend pond sterling te dragen.

Een oogenblik geloofde Raffles dat hem zeer veel werk bespaard zou worden, maar in die hoop zou hij bedrogen uitkomen!

Tse-Feng was blijkbaar van oordeel dat een kiespijnlijder onmogelijk goed kan passen op zulk een groot bedrag en ging hem dus voorbij.

— Een goede les voor een volgenden keer, bromde Raffles in zichzelf.

De ontvangst, de voorlezing van de bepalingen, de onderteekening van het contract, de telling en de uitbetaling van de koopsom hadden te zamen langer dan twee uren geduurd.

De Chineezzen namen met vele plichtplegingen afscheid, nadat Tse-Feng op zijn beurt een kleine toespraak had gehouden.

De auto's werden weder besteld, en de bedienden geleidden de bezoekers weder naar den uitgang.

Minister Asquith bleek een voorzichtig man te zijn, want het bleek dat er thans naast iederen chauffeur een inspecteur van politie was gezeten.

Zoodra echter het geld in het Royal Court Hotel zou zijn, zoude de Minister zich van iedere aansprakelijkheid ontheven kunnen achten.

Niet zonder moeite werd het zware valies in een der auto's geworpen.

Er werd onderweg niet veel gesproken.

Blijkbaar waren alle Chineezzen onder den indruk van hunne verantwoordelijkheid.

Even voor de auto's stilstonden zeide Tse-Feng:

— Luister vrienden, ik was eerst voornemens het geld ter bewaring te geven aan den hotelhouder. Hoewel ik erken dat hij een veilige brandkluis heeft, zoo acht ik dat toch nog niet voldoende! Ik zal dus het geld heden nacht op mijn kamer bewaren.

Raffles liet een dof geknor hooren, hetwelk Tse-Feng voor een teeken van instemming scheen te houden.

De andere Chineezzen zwegen.

Toen vroeg Joeang-Foe:

— Zou dat veiliger zijn, meent gij?

— Ja! wij zullen op mijn kamer dineeren, des avonds

gaan wij niet meer uit, en des nachts kan ik de deur op slot doen en met knippen afsluiten!

Wij vertrekken immers morgenochtend reeds zeer vroeg! Ik zal het geld naast mij in het bed leggen, en ik zou wel eens willen zien hoe het mogelijk zou zijn het mij te ontrooven.

Op dit oogenblik hielden de beide auto's voor het hotel stil.

De Chineezzen begaven zich allen naar de kamer van

Ts-Feng, en ontlastten zich daar van hun kostbare vracht.

De tien leden der Missie gebruikten daar het diner, en begaven zich vroeg ter ruste daar zij den volgenden morgen reeds weder half zes zouden moeten opstaan.

Het laatste wat zij hoorden, nadat zij hunnen aanvoerder een goede nachtrust hadden gewenscht was het omdraaien van den sleutel in het deurslot en het geluid van de zware knippen.

HOOFDSTUK VI.

Mislukt!

Raffles trad zijn kamer binnen die op dezelfde verdieping was gelegen als die van alle andere Chineezzen.

Hij had de ligging van de kamer van Tse-Feng nauwkeurig in zijn geheugen geprent.

Bij zichzelf moest hij erkennen dat het niet gemakkelijk zou zijn, onder de huidige omstandigheden zijn slag te slaan, want het zou zeer moeilijk vallen in de kamer van Tse-Feng binnen te dringen zonder hem te wekken!

Toch begreep hij wel dat hem geen ander middel overschoot, want morgenochtend werd de terugreis aanvaard en wie weet wanneer zich dan weder de gelegenheid zou voordoen om een deel van dat geld machtig te worden!

Raffles overwoog dit alles, terwijl hij alleen in de kamer van Kwan Tsi zat.

Langzaam kropen de uren voorbij.

Toen het twee uur in den nacht was, begreep Raffles, dat hij zijn plannen niet langer zou kunnen uitstellen.

Hij keek zijn revolver na, en legde eenige kleine, eigenaardig gevormde werktuigen gereed.

Toen liep hij voorzichtig naar de deur en opende deze op een kier.

Er was niemand op de breede gang te zien.

Raffles deed zijn vilten pantoffels aan, die hij in den zak had medegenomen, liet de werktuigen en zijn revolver in de wijde zakken van zijn jas glijden en sloop de gang op.

Hij wist wel dat het een gewaagde onderneming was, maar het ging niet anders.

Hij liep de gang ten einde en sloeg den hoek om. Plotseling bleef hij als aan den grond genageld staan.

Het was hem alsof hij een donkere gedaante aan het einde van de lange gang zag bewegen, ongeveer ter hoogte van Tse-Feng's kamer.

Het licht in de gang was nog niet gedoofd, maar toch zoo ver neergedraaid, dat Raffles niet aanstonds kon onderscheiden wie of wat de gedaante was.

Een oogenblik scheen de gedaante verdwenen te zijn, maar nu keerde zij weder terug.

Snel trok Raffles zijn hoofd weder om den hoek van de dwarsgang terug.

Zijn scherp gehoor vernam het naderbij sluipen van zachte voetstappen.

Toen werd het licht in de zijgang eensklaps uitgedoofd!

Raffles wachtte nog even, waagde het toen zijn hoofd weder om den hoek te steken.

Het was nu zoo donker, dat hij niets kon onderscheiden.

Maar hij hoorde in de verte een zeer zacht krassend geluid, waarvan hij als vakman onmiddellijk den aard begreep.

Het was het krassen van een scherp mes over hout.

Als een kat sloop Raffles naderbij, zonder het minste gerucht te maken.

Maar toen bleef hij opnieuw stilstaan.

Er schenen van een andere zijde eveneens zachte voetstappen te naderen.

En op hetzelfde oogenblik, dat Raffles achter zich de snelle en slechts weinig gedempte voetstappen van een of anderen nachtkellner hoorde, vernam hij tamen dicht voor zich eensklaps het geluid van een worsteling.

Een voorgevoel zeide Raffles wat er voorviel.

Hij begreep, dat er niet te aarzelen viel, daar de schreden van den kellner steeds naderbij kwamen.

Hij ging op het gerucht van de worsteling af, terwijl hij tevens zijn kleine elektrische zaklantaarn deed ontgloeien.

Voor de deur van de kamer van Tse-Feng waren twee mannen handgemeen geraakt.

Het waren Joeang-Foe en de spoorwegingenieur (Tsing-Li, die dienzelfden middag met Raffles in de auto hadden gezeten.

De Chineesche ingenieur hield een dolkmes in de rechtervuist geklemd en spande blijkbaar al zijn krachten in om het den man die hem overvallen had in de borst te stooten.

Raffles zette de lantaarn op den grond en greep zonder een woord te spreken den Chinees, die hem blijkbaar voor was geweest, bij den hals.

De strijd was nu te ongelijk en Tsing-Li moest zich overwonnen verklaren.

Maar op het geluid van de worsteling was de deur van de slaapkamer geopend, en Tse-Feng verscheen met een browning in de vuist op den drempel.

Het heldere schijnsel van het elektrische licht in de kamer overstroomde de kleine groep.

De kellner die op het gerucht van den strijd was afgekomen, keek met open mond en angstigen blik toe.

Eindelijk kon hij stotterend uitbrengen:

— Wat moet dat beteekenen? Wat is hier gebeurd?

Tse-Feng en Joeang-Foe raadpleegden elkander met een stommen blik.

Er was beiden Chineezen veel aan gelegen het feit niet wereldkundig te laten worden dat in die helder verlichte kamer een reusachtige som bijeen was.

Zij schenen elkander met een stommen blik begrepen te hebben.

— Het heeft niets te beteekenen, zeide Tse-Feng. Een kleine twist, dat is alles!

Maar de kellner had de deur in het oog gekregen.

Er was een groote spleet zichtbaar die aan weerszijden naast het paneel liep.

— En dat? Heeft dat misschien ook niets te beteekenen? En dat mes dat die heer in zijn hand heeft?

De Chineezen zwegen.

Hoe gaarne zij ook de zaak zouden hebben doodgezwegen, of althans pas in hun eigen land ten einde zouden hebben gebracht, zoo begrepen zij toch wel dat dit zeer moeilijk zou gaan.

Tot overmaat van ramp werd er een kamerdeur geopend vlak tegenover die van Tse-Feng, en daaruit trad niemand minder te voorschijn dan een rechercheur der politie, die bezig was haastig zijn uniform dicht te knopen, en die op den voet gevolgd werd door James Sullivan, den bekenden detective van Scotland Yard.

Raffles had onmiddellijk begrepen hoe de zaak in elkaar zat.

De Minister van Financiën had waarschijnlijk, daar het voor den naam van de Engelsche hoofdstad niet zeer vlelend zou zijn als er iets met het geld gebeurde, aan Scotland Yard verzocht een paar beampten te zenden, teneinde in het Royal Court Hotel een oogje in het zeil te houden.

Daar echter de inspecteur van politie en Sullivan den hotelhouder hadden ondervraagd en van hem vernomen hadden dat de Chineezen zelf geen pond sterling bij hem gedeponeerd hadden, zoo wisten zij niets beter of de chef der Missie had het geld zoo lang bij de Engelsche Bank gedeponeerd, daar zij er geen oogenblik rekening mee hielden dat hij zoo onvoorzichtig zou zijn zulk een onmetelijk bedrag op zijn kamer te houden.

Zij waren dus rustig gaan slapen, overtuigd dat er niets zou gebeuren en pas wakker geworden door het gerucht op de gang.

Zij keken het kleine groepje menschen zijgend even aan en ten slotte bleven hun bliken rusten op het bleeke verwrongen gelaat van Tsing-Li, den Ingenieur.

Toen trad Sullivan wat nadertbij en onderzocht de diepe snede in het paneel van de deur.

Vervolgens haalde hij zonder een woord te spreken een stel boeien uit zijn zak en deed ze om de polsen van den Chinees.

— Het spijt mij, mijnheer, maar ik zie mij verplicht u te arresteren wegens poging tot inbraak.

De zwarte oogen van Tse-Feng schoten vuur.

— Maar ik zeg u toch, mijnheer, dat de zaak werkelijk niets te beteekenen heeft! riep hij uit. Als mijn vriend Tsing-Li iets misdreven heeft dan zullen wij dat te Peking uitmaken! Gij praat van een inbraak, maar wat zou hij dan bij mij hebben willen stelen?

— Wel mijnheer, laat ons zeggen een klein gedeelte van de 20 millioen pond sterling die gij daar ginds hebt.

De Chinees deed een stap achteruit alsof hij een slag in het gelaat had ontvangen.

— Wat praat gij toch? zeide hij toonloos. Hoe weet gij dat? Wie zijt gij?

— Alleen op die laatste vraag zal ik u antwoorden. Ik ben James Sullivan, detective en deze heer is inspecteur van politie!

Tse-Feng zweeg.

Hij begreep wel dat er thans niets meer aan te doen viel.

Het lot van Tsing-Li was beslist.

Hij had in een Londensch Hotel willen inbreken en de Engelsche wet wist niet van gekscheren!

Sullivan liet zijn blikken van Joeang-Foe naar Raffles dwalen.

— Gij hebt dezen man betrappt? vroeg hij toen.

Joeang-Foe knikte.

En ook Raffles kon niets anders doen dan bevestigend te knikken.

— Wees dan zoo goed mij uw namen op te geven, heeren.

— Waartoe? vroeg Joeang-Foe.

— Omdat gij wel door den rechter zult worden uitgenoodigd in deze zaak als getuige op te treden.

Raffles had Sullivan met genoegen een slag in het gelaat willen geven!

Dit ongelukkig incident dreigde alle zijn plannen in de war te sturen.

Hij wist echter zijn kalmte te bewaren, en vroeg in slecht Engelsch:

— Wanneer kan dat zijn?

— Morgen!

Sullivan had zijn opschrijfboekje te voorschijn gehaald en noteerde daarin de namen van Joeang-Foe en Tsing-Li.

— Gij blijft hier natuurlijk logeeren? vroeg hij toen.

De beide Chneezen knikten bevestigend.

— Dan heb ik niets anders te doen dan dezen man aan de justitie over te leveren!

Sullivan en de inspecteur van politie grepen Tsing-Li ieder aan een kant vast en geleidden hen weg.

Tse-Feng keek den ingenieur met een duisteren blik in zijn oogen na. Toen stak hij de beide Chneezen ieder een hand toe en zeide:

— Gij hebt u zeer verdienstelijk gemaakt — ik zal het niet vergeten.

— Het heeft niets te beteekenen, zeide Joeang-Foe, ik kon den slaap niet vatten en hoorde eenig gerucht op de gang. Daar ik wantrouwen koesterde, stond ik op, trok snel eenige kleedingstukken aan en opende mijn kamerdeur. Ik kwam juist bijtijds om te zien hoe Tsing-Li aan uw kamerdeur bezig was en daarna het licht in de gang uitdraaide. Het werd mij aanstonds duidelijk wat zijn plannen waren.

Tse-Feng wendde zich tot Raffles.

— Zoo zal het met u ook wel zijn gegaan? zeide hij.

Raffles knikte bevestigend en bracht eenige onverstaanbare klanken uit.

— Nu, begeef u dan maar spoedig weder ter ruste, hernam Tse-Feng, want dit incident zal uw kiespijn wel niet verbeterd hebben! Wat ons betreft — wij zullen zeker wel niet meer slapen!

Raffles maakte een diepe buiging en begaf zich naar zijn kamer.

Hij dacht na over een middel om zich te onttrekken aan zijn plicht om te komen getuigen.

Al langzamerhand stelde hij zichzelf gerust.

In ieder geval zou Tse-Feng wel wachten op de terugkomst van de beide leden van de missie.

Er was dus nog niets verloren.

Het was bijna vier uur, toen Raffles eindelijk insliep.

Om negen uur werd hij gewekt door kloppen op zijn deur.

Raffles wreef zich de oogen uit en stond op ten einde de deur te openen.

Een kellner stond op den drempel met een briefje in de hand.

Raffles opende het haastig.

Het was een uitnoodiging van Scotland Yard, om te elf uur te komen getuigen in de zaak tegen Tsing-Li.

Raffles wendde zich tot den kellner en zeide:

— Ga mijnheer Tse-Feng aanstonds zeggen, dat ik om elf uur bij den rechtercommissaris moet komen.

De kellner keek den gewaanden Chinees verwonderd aan.

— Dat zal onmogelijk gaan, mijnheer.

— Hoe zoo? vroeg Raffles, terwijl hij van kleur verschoot.

— Mijnheer Tse-Feng en de zes andere heeren van zijn gezelschap zijn hedenmorgen om half zes uit het hotel vertrokken!

HOOFDSTUK VII.

Een onverwacht incident.

Raffles onderdrukte met moeite een vloek.

Toen zeide hij kortaf:

— Het is waar — hoe kon ik dat vergeten. Mijnheer Tse-Feng heeft natuurlijk — al zijn bagage medegenomen?

— Alles mijnheer, antwoordde de kellner verwonderd.

Raffles beet zich op de lippen.

Hij begreep, dat hij in zijn berekening gefaald had.

Tse-Feng had er de voorkeur aan gegeven, de beide leden van de missie die als getuigen moesten optreden de zaak te laten opknappen, en had zich willen haasten naar zijn land terug te keeren en het geld in veiligheid te brengen.

Er was echter niets meer aan te doen — het was nu eenmaal gebeurd!

Raffles zond den kellner weg en dacht een oogenblik na.

Hij begreep dat er snel gehandeld moest worden.

Vijf minuten later was zijn plan gemaakt.

Hij verliet het hotel zoo spoedig mogelijk, zonder zich in het minst om Joeang-Foe te bekommeren.

Zoodra hij buiten was riep hij een huurauto aan en liet zich naar de Regentstreet brengen.

Hij stapte uit op een paar honderd meter afstand van de stille, steeds geheel verlaten dwarsstraat die langs den zijmuur van het park liep en legde het overige van zijn weg te voet af.

Spoedig had hij het kleine poortje van den tuin bereikt.

Hij overtuigde er zich van dat niemand hem zag en trad toen snel binnen.

Een oogenblik later stond hij tegenover Charly, die hem vol verbazing aanstaarde.

— Is alles al afgelopen? vroeg hij.

Raffles schudde misnoedig het hoofd.

— Integendeel, het moet nog beginnen! zeide hij.

— Het plan is dus mislukt?

— Ja, door een noodlottigen samenloop van omstandigheden!

— Ik had dus gelijk?

— Niet in alle opzichten, want wie had kunnen voor-

zien, dat er nog meer liefhebbers voor een gedeelte van de twintig millioen pond zouden zijn!

En nu vertelde Raffles snel wat er dien nacht in het hotel was voorgevallen.

Toen hij gereed was vroeg Charly verschrikt:

— Je moet dus komen getuigen?

— Dat moet ik, maar ik denk er geen seconde aan om het te doen.

— Nu, dan is de zaak mij dunkt afgedaan! riep Charly uit.

Raffles haalde de schouders op.

— Je weet niet wat je zegt! Denk je nu werkelijk dat ik mij als geslagen beschouw?

— Maar wat denk je dan te doen?

— Hen nagaan natuurlijk!

— Maar zij zijn om zes uur vertrokken!

— Ongetwijfeld. Zij vertrokken met den trein van 8 uur naar Dover, zij zijn met de boot van half elf naar Calais overgestoken, waar zij om drie uur kunnen aankomen. Welnu, Henderson brengt mij met de snelste auto naar Dover, waar ik de „Zeemeeuw” vind, onze snelste motorboot en daarmee kan ik het Kanaal in zulk een korten tijd oversteken, dat ik slechts een uur of anderhalf later dan de pakketboot te Calais aankom!

— En wil je dat doen als Kwan-Tsi?

— Natuurlijk!

— Maar dan zal de leider van de missie vragen, waar je zoo plotseling vandaan komt!

— Dan zal ik hem antwoorden, dat ik, even nadat zij vertrokken waren eveneens ben weggegaan, omdat ik niet verkoos tegen een landgenoot te getuigen!

— En zal hij dat gelooven?

— Daar stel ik geen belang in!

— Maar hij zal toch zeer goed weten dat je geen pakketboot kunt hebben gebruikt.

— Dat betwijfel ik zeer! En anders kan ik hem wijs maken, dat een sportman van de Windsor Club, die toch moest oversteken, mij aan boord van zijn jacht heeft meegenomen! De hoofdzaak is dat ik weer bij het beminnelijk troepje ben!

— Steeds met kiesrijn?

— Charly, ik zal aan kiespijn lijden totdat ik eenige tienduizenden ponden van het Chineesche geld in mijn zak heb!

— Maar de zaak wordt zoo hoe langer hoe gevaarlijker!

— Zooveel te beter! En nu genoeg gepraat! Is Henderson hier?

— Ja!

— Dan moet hij aanstonds de auto gereed maken, zich wapenen en een valies voor mij pakken.

— Hij blijft dus bij je?

— Ja, nu hij mij toch eenmaal moet overzetten.

— En kan ik je in het geheel niet helpen?

— Beste jongen, het is werkelijk beter dat er iemand hier blijft, om toe te zien hoe het met Joeang-Foe en Tsing-Li afloopt! Bovendien moet je toch van tijd tot tijd naar Kwan-Tsi omzien! Wanneer ben je voor de laatste maal bij hem geweest?

— Van nacht om twaalf uur!

— Toen was hij zeker uit zijn bewusteloosheid ontwaakt?

— Neen, hij sliep nog steeds.

— Zoo? dat is vreemd! Dan heb ik het verdoovende middel misschien een weinig sterk gemaakt! En wees nu zoo goed Henderson te gaan waarschuwen.

De noodige bevelen waren spoedig gegeven.

Met een vlugheid die het gevolg was van een langdurige gewoonte was de snelste auto reisvaardig gemaakt, en het valies van Raffles gepakt.

Geen volle twintig minuten nadat Raffles de villa was binnen getreden stapte hij met Charly voor de kleine tuinpoort in de auto, die met razende vaart den weg naar Dover insloeg.

Henderson had dezen weg al zoo tallooze malen gereden, dat hij hem desnoods slapende zou kunnen vinden.

Met onverminderde vaart stooft de grijze wagen voort.

Het was twee uur toen de wagen stilhield voor een klein boothuis.

In de auto had Raffles zijn vermomming afgelegd en zich in een ander gewaad gestoken daar het gevaarlijk zou zijn als men den Chinees te Dover zag.

Op de motorboot zou hij gelegenheid te over hebben zich weder in Kwan-Tsi te herscheppen.

Vlug werd het boothuis geopend en de bagage overgedragen.

Raffles greep de hand van Charly en drukte haar krachtig.

— Rijd nu de auto maar spoedig terug en wacht kalm op mijn berichten!

— Kom je spoedig terug?

— Dat hangt geheel en al van de omstandigheden af. Misschien kan ik mijn slag te Parijs slaan — misschien moet ik wachten tot ik te Peking ben!

— Onverbeterlijk! bromde Charly in zichzelf.

[Toen vervolgde hij luid:

— Veronderstel dat je moet wachten totdat je Peking bereikt hebt? Denk je dan al dien tijd aan kiespijn te lijden?

— Dat is een lastige vraag, Charly, antwoordde Raffles glimlachend. Maar als de kiespijn is afgedaan dan kan ik zware hoofdpijn krijgen, die eventueel gelijdelijk kan overgaan in doofstomheid! En nu vaarwel, of liever tot spoedig wederziens.

Nog een krachtige handdruk en de beide vrienden namen afscheid van elkander, zonder eenig besef ervan onder welke zonderlinge omstandigheden zij elkander weder zouden terugzien.....

Raffles sprong in de motorboot, waar Henderson reeds aan den motor was bezig geweest, terwijl de auto in vliegende vaart weder wegreed.

De touwen werden losgegooid, de boot werd afgeduwd, en spoedig daarop stooft zij pijlsnel de haven van Dover uit.

Het was een fraaie windstille dag en alles wees er op dat de overtocht snel en zonder ongevallen zou plaats vinden.

De „Zeemeeuw” was een fraaie zeewaardige motorboot, geheel van mahoniehout vervaardigd en die op zijn minst evensnel liep als de snelste torpedojager van de Engelsche vloot.

De bewaarder van de boot te Dover meende dat zij het eigendom was van een zekeren graaf Kinsington, die echter wel de gewoonte had den sleutel van het boothuis aan een zijner intieme vrienden te geven, zoodat deze gebruik konden maken van het fraaie vaartuig.

In dit opzicht was Raffles dus volkomen gerust.

Terwijl de boot over de loodgrijze golven van het Kanaal stooft en Henderson aan het stuurrad stond, verkleedde Raffles zich opnieuw.

Binnen een half uur was hij weder Kwan-Tsi.

Henderson begreep van deze kledpartij bitter weinig, maar hij was er de man niet naar om iets te vragen.

Als zijn meester hem iets wilde mededeelen, dan was het goed, en als hij het liever wilde zwijgen — dan was het ook goed!

Het was vier uur toen de kusten van Normandië aan den horizon opdoemden.

Binnen een kwartier kon de „Zeemeeuw“ de haven van Calais binnenloopen.

Raffles had intusschen zijn veldtochtplannen nader uitgebreid.

Hij kende de vertrekuren van de treinen uit Calais naar Parijs uit zijn hoofd en wist dat de Chineesche missie reeds een half uur na aankomst van de boot met een trein naar de Fransche hoofdstad kon zijn vertrokken.

Hij behoefde dus niet te rekenen dat hij de afgezanten der Chineesche regeering nog te Calais zou aantreffen.

Er moest Tse-Feng alles aan gelegen zijn zoo spoedig mogelijk met zijn kostbare bagage naar zijn land terug te keeren.

De „Zeemeeuw“ voer nu tusschen de pieren van de haven van Calais.

Henderson zocht reeds naar een goede aanlegplaats.

Dat was tamelijk lastig, omdat er zich op dit oogeblik een zeer groot aantal schepen in de haven bevond.

Langzaam stevende de motorboot langs de kade, ten einde een plekje te zoeken aan een van de steigers.

Eindelijk vond Henderson een open gedeelte dicht bij het kantoor van den havenmeester.

Hij zette den motor af, stuurde behendig langs de houten beschoeiing en sloeg toen de bootshaak in een meerring.

De „Zeemeeuw“ lag stil.

Raffles begaf zich aan wal.

Maar hij had nauwelijks eenige stappen gedaan of een zestal mannen schenen vlak voor hem als uit den grond te verrijzen.

Raffles keek hen een oogenblik aan.

Hij kon zich in hun aard niet bedriegen — het waren beambten van den Franschen veiligheidsdienst.

Een oogenblik keek de Chinees deze politiebeambten en keken deze politiemannen den Chinees aan.

Raffles begreep dat er iets niet in den haak was, ofschoon hij zich maar niet kon voorstellen wat het was.

Hij wierp een blik achter zich als om er zich van te vergewissen of de aftocht hem reeds was afgesneden.

Dat bleek inderdaad het geval te zijn, want reeds had de kleine aanvalskolonne zich in tirailleurslinie opgesteld en Raffles als het ware ingesloten.

De gewaande Chinees glimlachte.

Hij was even rustig alsof hij zich in zijn salon in zijn

villa bevond en toch wist hij zeer goed welk groot gevaar hem dreigde.

Nu deed een der Fransche politiebeambten een stap naar voren.

Hij trad op Raffles toe, tikte aan zijn pet en vroeg op ernstigen doch hoffelijken toon, maar in tamelijk slecht Engelsch:

— Zijt gij mijnheer Kwan-Tsi?

— Die ben ik inderdaad, mijnheer, zeide Raffles in vloeiend Fransch. Gij kunt uw eigen taal spreken zooals gij bemerkt!

Dit scheen den Franschman een groote opluchting te zijn.

— Dat doet mij genoegen, mijnheer, zeide hij. Maar verder gaat mijn voldoening niet — want ik zal tot mijn spijt genoodzaakt zijn u te arresteren.

Er vertrok geen spier op het gelaat van den gewaanden Chinees.

Hij keek de zes beambten alleen achtereenvolgens vragend aan.

— Mag ik de reden ook weten? vroeg hij.

— Ik heb geen reden om u die te verzwijgen, mijnheer! Ik moet u gevangen nemen op beschuldiging van vrijheidsberoving, poging tot roof, en geweldpleging!

— Is dat alles? vroeg Raffles bedaard.

— Voorloopig ja — maar er zal nog wel meer aan den dag komen.

— En wie brengt deze zotte beschuldiging tegen mij in?

— Mijnheer Kwan-Tsi!

— Hij is dus hier?

— Nog niet, maar hij wordt met de volgende pakketboot verwacht.

— Mijnheer Tse-Feng en zijn gezelschap is dus nog hier?

— Dat hebt gij geraden! Maar nu hebben wij genoeg gepraat! Het overige kunt gij aan den politiecommissaris mededeelen. Wees zoo goed ons te volgen naar de gereedstaande auto! De chauffeur van die boot moet ons ook volgen.

Maar dat was nu in het geheel niet naar den zin van Raffles.

Hij wendde zich schielijk om en riep Henderson eenige woorden toe in een geheime, voor de Fransche politiebeambten volkomen onbegrijpelijke taal.

Door een soort instinct gedreven had Henderson zijn boot nog niet verlaten.

Hij kende voldoende Fransch en had eenige gedeelten van het korte gesprek opgenomen.

Een oogenblik had hij er over gedacht op den wal te springen en den strijd met de politiebeambten aan te binden, maar hij had die plannen even spoedig laten yaren, als zij bij hem waren gekomen.

Hij begreep wel dat zijn meester en hij op deze drukke kade aanstonds ontwapend en overweldigd zouden zijn, en dit gevecht zou er hun zaak zeker niet beter op maken!

Zoodra hij het bevel van zijn meester vernomen had, aarzeld de brave chauffeur geen oogenblik.

Hij zette den motor weder aan en duwde de boot af.

— Ei, ei, waar gaat dat heen? riep de politieman, die tot dusver het woord gevoerd had.

— Naar Engeland, riep Henderson hem doodbedwaard toe.

— In naam der wet keert terug of wij schieten!

Maar Henderson had zijn bevel gekregen en daaraan dacht hij ook te gehoorzamen.

Hij bekommerde zich dus volstrekt niet om het dreigement, maar stuurde de „Zeemeeuw” met vaste hand de haven uit.

Een paar van de agenten hadden hun revolvers getrokken en vuurden op de snelwegvarende boot.

De kogels sloegen dicht naast het vaartuig in het water.

Met opeengeklemden tanden en gebalde vuisten keek Raffles toe, door drie agenten in bedwang gehouden.

Gelukkig verwijderde de „Zeemeeuw” zich hoe langer hoe meer en spoedig was zij buiten het bereik van de revolverkogels.

Maar nu dreigde er een ander gevaar!

Van een der pieren maakte zich twee booten van de havenpolitie los die blijkbaar begrepen wat er gaande was.

Zoo snel zij konden voeren zij op de „Zeemeeuw” toe.

Maar Henderson was er de man niet naar zich te laten vangen!

Met weergalooze behendigheid stuurde hij zoo, dat hij een paar logge zolderschuiten tusschen zichzelf en zijn achtervolgers plaatste, dreef de snelheid nog wat op en voer toen triomphantelijk de reede uit!

Met gekruiste armen en een glimlach op het gelaat zag Raffles het bootje verwijderen.

Toen wendde hij zich tot de politiebeambten en zeide op volmaakt kalmen toon:

— Nu ben ik tot uw dienst, mijne heeren. Ik volg u, want ik verlang niets liever dan er toe bij te dragen dit voor mij zoo betreuenswaardig misverstand op te helderen!

HOOFDSTUK VIII.

De Chineesche dubbelgangers.

De Fransche politiebeambten, eenigszins verbluft door deze buitengewone kalmte, geleidden hunnen gevangene naar een gereedstaande auto.

Zij hadden echter vrij wat moeite zich een weg te banen door de menigte nieuwsgierigen die van alle kanten waren komen aangelopen.

Een oogenblik dacht Raffles er aan zich deze omstandigheid ten nutte te maken en te vluchten, maar hij zag spoedig in dat hij niet ver zou komen.

Zijn valies met bagage was in de motorboot blijven staan, zoodat hij zich nergens zou kunnen verkleeden, en men zou hem bovendien al zeer spoedig achterhaald hebben.

Ten overvloede bedacht hij dat, indien hij trachtte

te vluchten, de politie stellig overtuigd zou zijn van zijn schuld.

Hij schreed dus kalm tusschen de agenten naar de groote auto en stapte in.

Hij moest op de achterbank plaats nemen, en werd aan weerszijden bewaakt door een agent, terwijl er twee tegenover hen plaats namen.

De twee andere vonden een plaatsje naast den chauffeur.

Daar de wagen gesloten was en twee der tegenover hem zittende politiebeambten hem geen oogenblik uit het oog verloren, begreep Raffles wel dat een poging om te vluchten, indien hij die al had willen wagen, van te voren tot mislukking gedoemd was.

Hij besloot zich dus voorloopig in het onvermijdelijke te schikken en liet zijn gedachten den vrijen loop.

Een der politiebeamten had zooeven gezegd dat Kwan-Tsi met de volgende boot te Calais werd verwacht.

Het stond dus vast dat de Chinees ontsnapt was!

Maar hoe was dat mogelijk geweest?

Hoe had hij zich weten te bevrijden?

Raffles dacht hier te vergeefs over na.

Een ding was zeker — Kwan-Tsi had zich uit zijn gevangenschap weten te bevrijden en was natuurlijk onmiddellijk naar de politie gelopen, die wel aanstonds het verband zou hebben begrepen, en haar collega's te Calais en te Parijs zou hebben getelefoneerd.

Het was een zeer netelige zaak, en Raffles begreep niet goed, hoe hij zich hier zou uit redden.

Het beste was voorloopig goed op zijn gesternte te vertrouwen en alle mogelijke voordeelen trachten te trekken uit de omstandigheid dat hij in ieder geval de eerste was en daarvan partij kon trekken.

Na een rit van ongeveer een kwartier stond de auto voor een groot somber gebouw stil.

Het was het Huis van Bewaring!

— Zal ik niet aanstonds ondervraagd worden? vroeg Raffles eenigszins ongerust.

— O ja, dadelijk! antwoordde de politiebeampte, die hem tot dusver had toegesproken. Het politie posthuis bevindt zich in de gevangenis.

De zware deuren van de gevangenis werden geopend en de auto reed de binnenplaats op, zwaaide rechts af en stond stil.

Toen Raffles uitstapte hoorde hij juist de zware deuren weder in het slot vallen.

Men bracht hem door een vrij lange gang in een soort wachtkamer, waar hij door twee gendarmen in ontvangst werd genomen, die hem nieuwsgierig en een weinig spottend aankeken.

Voor hij zich verwijderde zeide de politiebeampte:

— Gij zult aanstonds door den commissaris in verhoor worden genomen!

— Alleen?

— Eerst alleen — en vervolgens zult gij met uw slachtoffer geconfronteerd worden.

Raffles zette zich op de bank neder en wachtte geduldig.

Door het eenige zwaar getraliede raam had hij het uitzicht op de binnenplaats en tevens op twee soldaten, die met geweer op den schouder op schildwacht stonden.

Hij wist wel dat hij de twee gendarmen gemakkelijk baas kon worden, maar dat zou hem niet veel verder brengen.

Hij zou immers onmiddellijk weder gegerepen worden, zoodra hij dit vertrek verlaten had en dan zouden zijn plannen geheel in het water vallen, welke hij nog altijd niet had opgegeven, ondanks alles!

Nadat hij ongeveer een kwartier gewacht had, werd de deur opnieuw geopend.

Dezelfde politiebeampte trad weder binnen.

— Wees zoo goed, mij te volgen, zeide hij. De rechter-commissaris wacht u!

Raffles stond bedaard op en volgde den man.

Hij had zijn gedragslijn reeds vastgesteld.

Volmaakt kalm trad hij het vertrek binnen, hetwelk de politiebeampte hem had aangewezen.

Daar zat, achter een met papieren overdekte tafel, een man met een streng barsch gelaat, waarop al aanstonds te lezen viel, dat mijnheer de commissaris niet tot de geduldigsten behoorde, en ook niet van bepaald vriendelijken aard was.

Hij had kortgeknipt, wit haar, dat in een punt op zijn voorhoofd afdaalde, en een geweldige snor, die hij geen oogenblik met rust liet.

Onophoudelijk trok en rukte hij er aan met zijn lange, beenige vingers.

Hij nam den binnengegreden Chinees eenige seconden met zijn scherpen blik op en wees hem toen zijgend een stoel aan.

Niet zonder verbazing ging Raffles zitten.

De commissaris streek over zijn snor en begon toen met een zware stem.

— Gij weet dat er een ernstige beschuldiging op u rust, mijnheer?

— Dat heeft men mij medegedeeld, mijnheer de commissaris, antwoordde Raffles, en ik moet er dadelijk aan toevoegen, dat dit mij ten zeerste verbaasd heeft!

— Gij denkt dus dat er een vergissing in het spel is?

— Maar dat kan immers niet anders, mijnheer! riep Raffles uit. Hier moet een betreurenswaardig misverstand zijn voorgevallen.

De commissaris bekeek den gevangene een oogenblik zijgend aan.

— Gij spreekt voortreffelijk Fransch, mijnheer!

— Ik dank u voor uw goede meening, mijnheer de commissaris. Het verheugt mij dat ik mij goed kan uitdrukken in de taal van Moliere en Racine!

— Intusschen is uw toestand zeer trachelijk, ging de

— In welk opzicht?

De dikke witte wenkbrauwen van den commissaris trokken zich dreigend samen.

— Vraagt gij dat nog, mijnheer? riep hij uit. Laat ik u dan zeggen dat ons door Scotland Yard verzocht is den Chinees Kwan-Tsi onmiddellijk te arresteeren, wanneer hij hier voet aan land mocht zetten!

— Maar daarover verbaas ik mij juist zoo! Zoudt gij mij de reden niet willen verklaren?

Het gelaat van den commissaris werd vuurrood.

— De reden? Maar gij hebt den echten Kwan-Tsi bedwelmde en hem in een kamer van een huis opgesloten!

— Van welk huis als ik vragen mag! vroeg Raffles langs zijn neus weg.

— Dat weet hij niet! Nadat hij zich heeft weten te bevrijden is hij dadelijk de straat opgevloden, geheel buiten zichzelf van schrik en woede. Toen hij eindelijk een agent vond, was hij de plek van het huis vergeten!

Dat was een goede tijding voor Raffles, maar er viel op zijn gelaat volstrekt niets te bespeuren van wat er in hem omging.

Hij haalde de schouders op en zeide:

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, maar het lijkt mij een zeer zonderling verhaal toe!

De commissaris stampte ongeduldig met den voet.

— Gij ontkent dus, dat gij Kwan-Tsi van zijn vrijheid beroofd hebt met het doel om zijn plaats in te nemen en zijn metgezellen te berooven?

— Natuurlijk ontkent ik dat! Ik ben Kwan-Tsi zelf!

De commissaris schoof zijn stoel met een ruk achteruit.

Hij keek Raffles met een paar booze oogen aan.

Toen draaide hij zijn snor eenige malen rond zijn vingers en bromde:

— Wij zullen wel zien wat het is! Gij zult niet lang bij die bewering kunnen blijven, want ik verwacht nadere inlichtingen uit Londen!

Hij wachtte even en vervolgde toen:

— Gij zegt, dat hier een vergissing in het spel is en dat gij u zelf niets te verwijten hebt, maar als dat zoo is, waarom hebt gij dan den man, die u hier met de motorboot bracht, helpen ontvluchten?

Dat was een lastige vraag, maar Raffles wist haar vrij goed te ontwijken.

— Die man, een Engelschman, had met de zaak volstrekt niets te maken en wist ook volstrekt niet, waar het omging, want hij verstaat geen woord Fransch. Ik heb hem weder teruggezonden zonder nog goed te weten wat er eigenlijk aan de hand was.

— Maar mijn mannen hebben op hem geschoten! riep de commissaris uit.

— Dat is erg genoeg, en ik hoop, dat het hen niet in aanraking zal brengen met de Engelsche politie, dat zij op een Britsch onderdaan geschoten hebben!

De rechter-commissaris scheen een oogenblik in beraad te zijn of hij over deze onbeschaamdheid zou uitvaren.

Hij wist echter zijn woede te bedwingen en zeide kortaf:

— Mijn mannen deden niets anders dan hun plicht!

Weer speelde hij een oogenblik met zijn snor om dan te vervolgen, terwijl hij den gevangene strak aankeek:

— Ik zal u eens wat zeggen — Scotland Yard meent te weten, dat gij... John Raffles zijt!

De gewaande Chinees trok zijn wenkbrauwen hoog op.

Hij keek den commissaris met een aapachtigen blik aan en vroeg toen:

— John Raffles, zegt gij? Ik heb dien naam nooit gehoord!

De commissaris bromde nijdig iets voor zich heen.

Maar Raffles had een scherp gehoor en hij hoorde zeer goed, dat de man met het witte haar tegenover hem er zich bitter over beklagde, dat men hem deze zaak op den hals geschoven had.

Eenige seconden hoorde men niets dan het tikken van de schrijfmachine, waarop de griffier de antwoorden van den gewaanden Chinees had getypt.

Toen begon de commissaris met zijn potlood op de tafel te trommelen, terwijl hij zijn blikken onafgewend op het gelaat van den gevangene gericht hield.

Daar hem dit echter volstrekt niets wijzer maakte en hij met even veel succes naar den achterkant van een bord kon hebben gekeken, zoo besloot hij den gevangene nog een paar vragen te stellen en hem dan weg te zenden.

— Gij houdt dus vol, dat gij Kwan-Tsi zijt?

— Dat zal ik wel moeten; mijnheer de commissaris, want ik ben het!

— En de man, die te Londen gevangen is gehouden?

Raffles haalde de schouders zoo hoog mogelijk op.

— Ik kan mij volstrekt niet voorstellen wat dat beteekent! Ik ken hem niet!

— Het is goed! Hij komt aanstonds hier en dan zullen wij wel verder zien. Agent, breng den gevangene weder naar zijn cel terug!

Raffles maakte een deftige, diepe buiging en verwijderde zich weder, door den agent geleid.

Een paar uren verliepen zonder dat er zich iets nieuws voordeed.

Raffles zat nu geheel alleen in een stevige cel, en hij hoorde voortdurend den schildwacht voor zijn deur op en neer loopen.

Van uit het zwaar getraliede raam, van waar hij juist kon uitkijken als hij op de teenen ging staan, kon hij een klein gedeelte van de binnenplaats overzien.

Op het geluid van een autohoorn trad Raffles snel op het raam toe en keek naar buiten.

Juist kwam er een auto aanrijden, die met een groote bocht de binnenplaats opzwaaide.

Het volgende oogenblik was de wagen weder uit het gezicht verdwenen.

Dit had slechts kort geduurd, maar toch lang genoeg om Raffles gelegenheid te geven een blik door het portier van de auto te werpen.

En daar had hij duidelijk zijn dubbelganger zien zitten!

Het oogenblik om te handelen was gekomen.

Raffles begreep, dat er geen tijd meer te verliezen was.

Hij wierp den eenigen stoel om, die in de cel stond en die met luid geraas op den steenen vloer viel, slaakte toen een rauwen kreet en liet zich voorover op den steenen vloer vallen.

Daar bleef hij roerloos liggen met uitgespreide armen en het gelaat eenigszins ter zijde gewend.

Wat hij verwacht had, gebeurde.

Het luikje in de deur werd ter zijde geschoven en de cipier keek naar binnen.

Aanstands opende de man de deur. Toen hij het beweginglooze lichaam zag liggen boog hij zich over Raffles heen.

Het bekwam hem zeer slecht, want sneller dan de gedachte, had Raffles zich omgewenteld en den cipier zulk een geweldigen slag tegen de kaak toegebracht, dat de arme kerel als een blok neerviel.

Raffles aarzelde niet.

Hij bond den bewusteloozen cipier zijn eigen zakdoek voor den mond, bevestigde zijn handen op zijn rug met het stuk van een touw, dat hem nooit verliet en bond hem ten slotte met zijn lederen uniformriem aan het ijzeren bed vast, waarvan de pooten in den steenen vloer verankerd waren.

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd.

Raffles richtte zich op, overtuigde zich, dat de cipier zich volstrekt niet verroeren kon en wandelde toen kalm de deur uit..., nadat hij zich overtuigd had, dat zich niemand op de gang bevond.

Snel, maar zonder zich te overhaasten, begaf hij zich naar het vertrek, waar hij zooeven bij den commissaris gestaan had.

Voor de deur trof hij een paar agenten aan, die hem verbaasd aanstaarden.

— Ik wensch den commissaris van politie te spreken, zeide Raffles, maar thans in het Engelsch.

De mannen begrepen hem blijkbaar niet en haalden de schouders op.

Raffles herhaalde zijn vraag nogmaals en wees op de deur.

Toen de agenten nog steeds geen leven gaven, trad hij eenvoudig ongevraagd binnen.

De commissaris keek op.

Een kreet van verbazing ontsnapte hem?

Hij scheen zijn oogen niet te kunnen gelooven.

— Wat moet dat beteekenen! stamelde hij. Hoe komt gij hier?

De Chinees scheen niets van de vraag te begrijpen.

Aanstands begon hij een rad verhaal in de Engelsche taal, nu en dan onderbroken door een Chineesche uitdrukking.

Maar het had niet lang geduurd of de commissaris sloeg woedend met de vuisten op de tafel.

— Wend u tot den griffier! Ik versta uw koeterwaalsch niet.

Nu wendde Raffles zich opnieuw tot den man aan de schrijfmachine en begon opnieuw te praten.

— Wat zegt hij toch? vroeg de commissaris ten slotte.

— Deze heer is Kwan-Tsi en hij is zooeven uit Londen naar hier gekomen.

— Daar speelt de duivel mede, bromde de commissaris, men zou zweren, dat het dezelfde persoon is van zooeven. Verstaat de man in het geheel geen Fransch?

— Zoo goed als niet, commissaris!

— O, daar kunnen wij plezier van beleven, bromde de rechter-commissaris vóór zich heen.

Intusschen had het scherpe oor van Raffles in de gang nadering van schreden gehoord.

Het volgende oogenblik werd de deur geopend en trad een politiebeambte het vertrek binnen.

— Wat is er? vroeg de commissaris barsch.

— Daar is mijnheer Kwan-Tsi uit Londen, die u verlangt te spreken!

Een oogenblik vreesde Raffles den waardigen politiebeambte uiteen te zien springen.

Hij werd paarsrood in het gelaat en scheen naar lucht te snakken.

Hij trok woedend aan zijn snor, stond halverwege op en liet zich toen weder in zijn stoel nedervallen.

Wezenloos keek hij den binnentredenden agent aan. Zijn stem had bijna geen klank, toen hij vroeg:

— Hoe heet die man?

— Kwan-Tsi, mijnheer de commissaris!

— Is hij een Chinees?

— Ja!

— Komt hij uit Londen?

— Hij is zooeven hier aangekomen!

— Dan zijn er dus drie! riep de commissaris wanhoop uit.

— Neen, pardon, hij is alleen! hernam de agent.

— Dat bedoel ik niet, ezel! snauwde de commissaris. Ik wil zeggen, dat er hier een, op de gang een, en in de cel een is. Dat zijn er toch drie, niet waar?

Er volgde een daverende vuistslag op de tafel en de agent bleef bedremmeld aan de deur staan.

De commissaris, die met de handen op den rug, met vlugge schreden het vertrek was op en neer gaan loopen, stond nu eensklaps voor den agent stil en vroeg:

— Spreekt die Chinees Fransch?

— Vloeiend, mijnheer!

— Dat is althans een geluk!

Er vloog een lachje van zegepraal over Raffles' lippen.

Hij wist zeer goed, dat Kwan-Tsi de eenige van het gezelschap was, die vloeiend Fransch sprak en daarop had hij zijn plan gebouwd.

De commissaris bedacht zich even en hernam:

— Laat die mijnheer Kwan-Tsi binnentreden.

De agent verwijderde zich.

Een oogenblik later liet hij Kwan-Tsi binnen.

De Chinees zag er alles behalve voordeelig uit.

Hij was zeer bleek, een bloedige striem liep dwars over zijn wang.

Waarschijnlijk had hij deze wond opgedaan, toen hij zich uit zijn gevangenis bevrijdde.

Maar voor het overige was de gelijkenis met den tweeden Chinees in het vertrek zoo verbluffend, dat de commissaris met open mond van den een naar den ander staarde!

Eindelijk had hij zich in zooverre hersteld, dat hij den nieuwaangekomene met vaste stem kon vragen:

— Gij zijt mijnheer Kwan-Tsi?

— Wel zeker, mijnheer, dat ben ik, antwoordde de Chinees in voortreffelijk Fransch.

De commissaris greep zich naar het hoofd.

Toen wendde hij zich tot Raffles en vroeg:

— En gij? zijt gij ook Kwan-Tsi?

— Yes, Sir! antwoordde Raffles met een uitgestreken gezicht.

Op dit oogenblik kwamen twee politie-agenten met bleek gelaat binnen, zonder zelfs eerst te hebben geklopt.

— Wat moet dat beteekenen! riep de commissaris op barschen toon. Wie heeft u geroepen! Wat komt gij hier doen? Hebt gij somtijds nog een Kwan-Tsi gevonden?

— Neen, mijnheer de commissaris, er is er juist een weg!

— Weg! herhaalde de commissaris.

Hij wankelde naar zijn stoel, liet er zich in neervallen en zeide nogmaals op doffen toon:

— Weg? Maar dat is immers onmogelijk! Zooeven was hij nog in zijn cel!

— Hij heeft den cipier neergeslagen, mijnheer.

— Wat had de cipier in zijn cel te maken?

— De Chinees had zich voorover laten vallen en hield zich dood of bewusteloos!

— En wat is er toen gebeurd?

— Toen heeft de Chinees hem overvallen en neergeslagen en gekneveld en met zijn eigen riem aan het bed vastgebonden!

— Hoe weet je dat allemaal?

— Wij hebben de deur zien open staan en vermoedden toen natuurlijk dadelijk, dat er iets niet in orde was!

De commissaris liet een kernachtigen vloek hooren.

Toen keek hij den Chinees, die zooeven was binnen gekomen, met een doorborenden blik aan.

— Zoo, zoo, mijnheer de Chinees, zijn dat uw grappen! Wel daar zullen wij spoedig een einde aan maken! Gij hebt die striem in uw gelaat zeker niet voor niets gekregen! Ik heb u al dadelijk gewantrouwd!

Hij wendde zich tot de agenten, die waren binnen gekomen en zeide:

— Breng dien man aanstonds weder naar zijn cel en bewaak hem met de uiterste gestrengheid.

De ongelukkige Kwan-Tsi wilde tegenwerpingen maken. Hij schreeuwde, jammerde, bezwoer dat er

een misverstand in het spel was en wees voortdurend op Raffles, die er als de vertrapte onschuld bij stond en van de geheele woordenwisseling niets scheen te begrijpen.

Maar niets hielp!

De Fransche agenten, woedend, dat de Chinees hun collega had mishandeld, grepen Kwan-Tsi hardhandig beet en sleurden hem het vertrek uit.

Toen de deur achter het worstelende groepje was dichtgevallen, wischte de commissaris zich het voorhoofd met zijn zakdoek droog en wendde zich tot Raffles met de woorden:

— Gij zult mij genoeg doen, mijnheer..... Maar dat is waar ook, gij verstaat geen Fransch!

Hij keerde zich nu tot den griffier en vervolgde:

— Zeg dien vriend met zijn scheeve oogen, dat hij over eenige uren maar terug moet komen, want dat ik eerst de zaak van die ontvluchting moet ophelderen!

Daarop maakte hij een veelbeteekenend gebaar naar de deur en 10 minuten later stond Raffles op straat!

HOOFDSTUK IX.

Naar Parijs.

Raffles liet geen tijd verloren gaan.

Hij begreep wel, dat het bedrog zeer spoedig zou uitkomen, en dan zou men waarschijnlijk geheel Calais naar hem afzoeken.

Het was dus zaak er voor te zorgen, dat hij spoedig zijn vermomming van Chinees aflegde.

Later zou hij die nog altijd kunnen aan doen.

Ook te Calais bezat Raffles een kleine woning, die hem in gevallen als deze, groote diensten bewees en waar hij zich te allen tijde kon verkleeden.

De woning bevond zich in een oud huis, in een stadswijk dicht bij de haven.

Er kwamen daar wel vaker Chineezzen, stokers en tremmers op de groote Transatlantische schepen en hij wist wel, dat men slechts weinig acht op hem zou slaan.

Snel sloeg hij den weg naar deze schuilplaats in.

Het huis had twee ingangen, één aan de haven, de tweede in een zijstraat.

Raffles trad snel binnen, besteeg een smalle, steile trap, haalde een sleutel uit zijn zak en opende de deur van een klein, eenvoudig gemeubeld vertrek, waar niet veel meer te vinden was dan een bed, een tafel en een paar stoelen.

Maar bovendien bevond zich in een der wanden een geheim vak, hetwelk alles bevatte wat Raffles noodig had om zich te kunnen vermommen.

Spoedig had hij het vak geopend en er een pak kleederen uitgehaald, die hij spoedig begon aan te trekken.

Het verwijderen van de gele verf van zijn gelaat nam eenigen tijd in beslag, maar na een half uur had hij toch zijn uiterlijk zoodanig veranderd, dat geen sterveling ook maar een seconde zou hebben verondersteld, dat de veedrijver uit het departement Pas de Calais en de Chinees Kwan-Tsi dezelfde personen waren.

Zoodra hij zich verkleed had, bergde hij het gewaad van den Chinees zorgvuldig in het geheime vak weg en sloot het weder.

Daarop verliet hij het vertrek, daalde de trap af na de deur gesloten te hebben en ging het huis door den tweeden uitgang weder uit.

Hij slenterde nu naar de haven, trad onbeschroomd een logement binnen, wel wetende, dat hij thans volstrekt geen gevaar liep, en bestelde een stevigen maaltijd, die hem voortreffelijk smaakte.

Toen hij gereed was en betaald had, raadpleegde hij zijn horloge.

— Over een uur gaat er weder een frein naar Parijs, bromde hij. Het zal het verstandigste zijn, dat ik vast daar heen ga en de vrienden waarschuw.

Het was nu ongeveer zes uren geleden sedert Raffles te Calais voet aan land had gezet.

Zooeven had het middernacht geslagen.

Daar Henderson volgens zijn bevel van een kleine Fransche kustplaats ten Noorden van Calais een telegram verzonden had aan Charly, zou deze reeds te Dover zijn aangekomen als Henderson daar met de „Zeemeeuw” kwam.

De twee mannen behoefden dus geen tijd verloren te laten gaan om terug te keeren.

Raffles moest zich erg haasten, want binnen een half uur kon de motorboot op de afgesproken plaats zijn.

Met haastige schreden richtte Raffles zich naar de rotsen, die op tien minuten afstand van Calais bijna loodrecht zich uit zee verhieven.

Het was een donkere nacht en hij behoefde geen gevaar te loopen gezien te worden, zoodra hij de stad verlaten had.

Spoedig had hij den voet van de rots bereikt.

Geen levend wezen viel hier te bespeuren.

Raffles liet zijn scherpe blikken over de golven glijden, maar het was hem onmogelijk iets te ontwaren. Hemel en water schenen ineen te vloeien.

Niets was te hooren dan het gezucht van de branding die op de klippen sloeg.

Raffles volgde gedurende eenige minuten een zeer smal pad langs de rotsen, dat bij vloed geheel onderliep, totdat hij een soort kreek bereikte, met zandige oevers, en die diep landwaarts drong.

Nu haalde Raffles zijn electriche zaklantaarn te voorschijn en liet met ongeregelde tusschenpoozen het schijnsel van de lamp over de golven flikkeren.

Eenige minuten verliepen.

Toen werd er op zee, vlak voor de baai en naar schatting op ongeveer een kilometer afstand een schel lichtverschijnsel zichtbaar, dat echter aanstonds weder doofde.

Raffles slaakte een zucht van verlichting.

De „Zeemeeuw” was in aantocht!

Nogmaals flikkerden de geheimzinnige seinen over de zwarte golven en toen gleed een donkere schaduw snel en geruischloos de kreek binnen.

Het was de motorboot!

Snel volgde Raffles den zandigen oever, totdat hij de motorboot, die nu zeer langzaam ging, had ingehaald.

Toen bracht hij zijn handen voor den mond en riep:

— Ben jij het Charly?

— Ja Edward, hier zijn wij! klonk het helder terug. Goddank dat ik je stem weer hoor!

— Breng de boot snel naar Edmond, den ouden visscher, onzen trouwen vriend, en kom je dan aanstonds bij me voegen! Ik zal je hier wachten! Maak voort, want wij moeten den trein naar Parijs halen, die over 25 minuten vertrekt!

De motorboot verdween weder in de duisternis.

Raffles wist dat Charly haar nu ging bergen in het groote boothuis van een ouden visscher, die volstrekt niet wist wie hij, noch wie zijn meester was, maar die hun beiden van harte was toegedaan, daar Raffles lang geleden, zijn eenige dochter eens uit de klauwen van een eerloozen schurk had gered, en haar leven en eer had beschermd.

De oude visscher had een duren eed gedaan, dat hij dit nooit zou vergeten, en dat de onbekende Engelschman steeds over hem zou kunnen beschikken, en tot dusver had hij hen trouw voortgeholpen.

In de duisternis bleef Raffles wachten.

Er waren nog geen volle tien minuten verlopen of hij zag twee gedaanten opdoemen die snel naderden.

Het volgende oogenblik voelde hij den krachtigen handdruk van Charly, en hoorde hij de vroolijke stem van Henderson, die uitriep:

— Het is in 't donker niet zoo goed te zien, Mylord, maar ik geloof niet dat gij nog langer Kwan-Tsi zijt!

— Dat heb je goed geraden, mijn jongen, zeide Raffles glimlachend. Om je de waarheid te zeggen kreeg ik genoeg van dien Chinees.

Charly, die de hand van Raffles nog steeds in de zijne hield, zeide:

— Als ik mij niet vergis, dan verklaarde je zooeven dat we den trein naar Parijs moeten halen! Maar gaan wij dan niet de verkeerde richting uit?

— Wat bedoel je?

— Wel, wij zullen toch wel aanstonds naar Londen terugkeeren?

— Hoe kom je daarbij? Tse-Feng is te Parijs en niet te Londen!

— Dus je bent voornemens.....?

— Ik ben voornemens om een plan dat ik heb opgevat, teneinde te brengen, antwoordde Raffles kalm.

— Dat gaat mijn verstand te boven, riep Charly in wanhoop uit.

— Waarom?

— Waarom? Omdat wij thans letterlijk alles tegen ons hebben! Kwan-Tsi is ontsnapt en reeds hier, Tse-Feng is reeds minstens 8 uren geleden naar Parijs vertrokken! Hij is nu gewaarschuwd en zal dus op zijn

hoede zijn! De Fransche politie weet er eveneens alles van en zal haar oogen wijd open zetten!

— Dat mag alles zoo zijn, maar dat zal mij niet beletten om mijn voornemen ten uitvoer te leggen. Het zou toch al te dwaas zijn, dat John Raffles zich de mindere zou moeten verklaren van een tiental Chineezzen! Wij gaan naar Parijs!

— Nu aanstonds?

— Dadelijk! Ik vrees dat wij al weder te lang gepraat hebben!

— En als de trein vertrokken is?

— Dan nemen wij een auto.

— Maar als alle auto's in beslag zijn genomen?

— Dan loopen wij!

Het was te donker om te kunnen zien, welke uitdrukking of er nu op het gelaat van den Grooten Onbekende lag, maar Charly hoorde wel aan den klank van zijn stem dat Raffles het meende!

De wilskracht van den raadselachtigen man grensde aan het ongelooflijke!

Toch wilde Charly het nog niet opgeven.

— Veronderstel dat we den trein halen of een auto kunnen krijgen in het holste van den nacht. Dat alles belet niet, dat Tse-Feng en konsorten ons bijna negen uren voor zijn. Wat denk je te doen als zij Parijs reeds weder verlaten hebben?

— Hen achterna gaan! klonk het rustig gegeven antwoord.

Charly zweeg.

Daar viel niets tegen in te brengen.

Het beste was maar zich in het onvermijdelijke te schikken!

Onder het spreken waren de drie mannen snel den weg naar de stad weder ingeslagen.

Zij moesten zich haasten want na deze trein vertrok er geen naar de Fransche hoofdstad voor den volgenden morgen om zeven uur.

Het was nu een geluk te noemen dat zij in het geheel geen bagage mede te nemen hadden, uitgesloten hun revolvers, en een klein valies met eenige vermommingen, dat door Henderson gedragen werd.

De jonge man, zoowel als de chauffeur, waren ditmaal behoorlijk vermomd.

Juist voor het sein van het vertrek zou worden gegeven, konden zij op den trein springen.

Zij zaten geheel alleen in een eerste klas coupé van den langen D-wagen.

De trein was overigens zeer slecht bezet.

Nauwelijks waren zij gezeten of Raffles vroeg:

— Weet je wien ik bij het loopen langs onzen wagen zooeven gezien heb?

— Sullivan toch hoop ik niet! vroeg Charly verschrikt.

— Neen — Kwan-Tsi! De hoofdcommissaris van politie zal den ongelukkigen man hebben vrij gelaten, toen ik niet terugkeerde en hij wel moest inzien dat hij een onschuldige van zijn vrijheid had beroofd! Vrienden, je ziet dat het lot ons gunstig gezind is!

HOOFDSTUK X.

De reporters.

Den volgenden morgen omstreeks negen uur, hield een groote auto, waarin twee personen gezeten waren, voor het Hotel Astoria aan de Champs Elyseés stil.

Een van beide personen was niemand anders dan de heer Kwan-Tsi.

De ongelukkige Chinees scheen echter in den strijd met de stoutmoedige Engelschen, die hem van zijn vrijheid beroofd hadden, ernstig te zijn toetakeld.

Zijn hoofd was geheel en al in verbanden gewikkeld en van zijn gelaat viel weinig meer te zien dan zijn bree-

de neus, zijn schuine oogen en zijn gitzwart hoogopgetrokken wenkbrauwen.

Hij scheen nog erge pijn te lijden en liet van tijd tot tijd een zacht gekreun hooren.

De man die naast hem zat was uiterst elegant gekleed, in het type van den Parijschen journalist, waarschijnlijk van de „Figaro” of van de „Temps”.

Hij had een fijn zwart kneveltje, heldere oogen, als met een penseel getrokken wenkbrauwen en gitzwart haar.

Hij scheen in een zeer ernstig gesprek te zijn geweest, dat echter hoofdzakelijk door hem alleen gevoerd werd, daar de Chinees zoo goed als geen antwoord gaf.

Dat zou hem trouwens bijna onmogelijk zijn geweest door de menigte doeken die hij om het hoofd had.

Niet zonder hulp hielp de reporter Kwan-Tsi uit den wagen, geholpen door den ijlings toeschietenden portier.

— Zijn de landgenooten van dezen armen man nog hier? zoo wendde de reporter zich tot den portier.

— Ja, mijnheer, maar zij staan op het punt van te vertrekken. Zij wilden met den trein van twee uur naar Berlijn!

— Zonder op de komst van hun ongelukkigen metgezel te wachten, riep de reporter verontwaardigd uit.

De portier haalde zijn schouders op.

— Zij schenen erge haast te hebben om naar hun land terug te keeren, mijnheer!

— Maar waarom dan toch?

— Het fijne weet ik er niet van, maar ik geloof dat zij met een reusachtig vermogen reizen, dat aan de Chineesche Regeering toekomt.

— Maar dat zullen zij hier toch niet in het hotel hebben? vroeg de reporter.

— Het is vannacht in de kluizen van het Credit Lyonnais geweest, maar juist een half uur geleden door beambten van die Bank teruggebracht.

De oogen van den reporter schitterden.

— Dan dank ik mijn gesternte dat ik juist bijtijds kom. Ik heb mijnheer Kwan-Tsi bij het Garde du Nord aangetroffen, in een betreurenswaardigen toestand, en ik heb hem onmiddellijk herkend als de held van een avontuur, waarvan alle Londensche en Parijsche bladen vol staan! Ik moet dien heer aanstonds interviewen. Wat een buitenkansje!

De portier deed verbaasd een stap achteruit.

— Wat zegt gij daar, mijnheer? Is deze heer de Chinees die te Londen van zijn vrijheid is beroofd?

— Zooals ik je zeg! Ik prijs mijn gesternte dat mij hem heeft doen ontmoeten. Laat mij aanstonds de kamers van die heeren wijzen opdat ik het verdoolde schaap weder bij hen terug breng.

— Ik weet niet of zij u wel zullen ontvangen!

— Wat? Zouden zij een vertegenwoordiger van de „Figaro” niet ontvangen? Dat zou ik wel eens willen zien!

Op dat oogenblik kwam er een kellner aanloopen,

De reporter greep hem bij den arm, duwde hem toen een goudstuk in de hand en fluisterde hem in:

— Breng mij aanstonds naar de kamer van mijnheer Tse-Feng. Zeg, dat ik hem mijnheer Kwan-Tsi kom terugbrengen en dat ik er op reken dat hij mij eenige minuten te woord staat.

— Ik zal mijn best doen, mijnheer, maar ik kan u niets beloven. Wees dus zoo goed mij te volgen.

De kellner ging de trap op, en Kwan-Tsi en de reporter van de „Figaro” volgden hem.

De Chinees was blijkbaar nog zoo zwak dat men telkens even moest stilstaan om hem op adem te laten komen.

Op de tweede verdieping van het prachtige hotel werd stilgehouden voor een breede witgelakte deur.

Het was een uur en de meeste gasten zaten in de groote eetzaal, ten einde daar het middagmaal te gebruiken.

De kellner klopte aan.

— Wie is daar? riep een knorrige stem in slecht Fransch.

— Ik ben het, mijnheer Tse-Feng, de kellner. Ik kom u zeggen, dat mijnheer Kwan-Tsi is teruggekeerd, vergezeld van een vertegenwoordiger van de „Figaro”, die u dringend verlangt te spreken.

Er klonken haastige schreden in het vertrek, toen werd een sleutel in het slot omgedraaid en het volgende oogenblik werd de deur opengegooid.

Tse-Feng verscheen in de opening.

Hij stak Kwan-Tsi beide handen toe, schudde de zijne langen tijd achter elkaar als waren het pompzwengels, liet allerlei geluiden hooren, die waarschijnlijk zijn blijdschap moesten vertolken en trok hem toen naar binnen, zonder op den reporter te letten.

Maar deze zou geen Parijzenaar en zeker geen goed journalist zijn geweest als hij zich op die wijze had laten afschepen!

Hij lette er niet op, dat de beide Chineezen hem blijkbaar naar buiten wilden dringen en trad stoutmoedig binnen.

De kellner verwijderde zich haastig nu hij zijn fooi eenmaal beet had!

Hij had zijn plicht gedaan en als de Chineezen niet gediend waren van den krantenman, dan moesten zij hem zelf maar uitwerpen!

De reporter wierp een nieuwsgierigen blik om zich heen, nadat hij de deur achter zich had gesloten.

Hij bevond zich in een fraai gemeubeld logeervertrek

met twee groote ramen die klaarblijkelijk op een groote binnenplaats uitzagen.

Een vijftal valiezen van zwaar leder stonden naast elkaar in gelid voor het bed.

In een anderen hoek van het vertrek stond een vier-tal kisten van langwerpigen vorm.

De kamer had slechts een uitgang, de deur naar de gang.

Behalve Tse-Feng bevonden zich nog twee andere Chineezzen, die met booze blikken naar den Franschen journalist keken.

Deze scheen zich daar echter niets van aan te trekken en had rustig zijn opschrijfboekje en potlood te voorschijn gehaald.

Intusschen was Tse-Feng met het verloren lam tot midden in de kamer gekomen terwijl hij steeds de armen van Kwan-Tsi schudde alsof zij uit het lid moesten.

— Confusius zij geprezen dat gij weder in ons midden zijt, mijn vriend, riep hij telkens opnieuw uit. Maar waarom zegt gij niets? Kunt gij niet spreken?

Kwan-Tsi schudde het hoofd en wees op de verbanden die zijn hoofd omsloten.

— Zij hebben u dus gewond, de schurken! riep Tse-Feng uit, terwijl zijn kleine zwarte oogen boosaardig glinsterden. O, die Westersche Honden!

Kwan-Tsi wreef met een pijnlijk gebaar over zijn kruin.

Maar hij zeide niets.

De Fransche journalist was naderbij gekomen.

— Het valt mijnheer Kwan-Tsi moeilijk te spreken, zeide hij op hoffelijken toon. Door een gelukkig te prijzen toeval mocht ik hem aan het Garde du Nord ontmoeten toen hij van Calais kwam! Daar mijn blad natuurlijk op de hoogte was van hetgeen er daar is voorgevallen haastte ik mij, hem mijn diensten aan te bieden.

Tse-Feng knikte knorrig.

— Dat waardeeren wij ook, mijnheer, en wij verzeke- ren u, dat wij niet ondankbaar zijn! Wij hebben echter groote haast en moeten aanstonds vertrekken, zoodat.....

— Zoodat gij mij aanstonds wel zoudt willen weg- zenden! voegde de reporter lachend den zin aan. Maar dat zal toch werkelijk niet gaan, mijne heeren! Gij hebt met een Franschen journalist te doen, en die laten zich niet met een kluitje in het riet sturen! Ik ben hier en ik blijf hier!

— Maar wat wilt gij dan eigenlijk weten, mijnheer,

riep Tse-Feng uit. Maak het kort en laat ons dan, bid ik u, alleen.

— Wel, ik zal u niet lang ophouden. Natuurlijk hebben wij hier te Parijs gehoord hetgeen u te Londen is overkomen. Ik veronderstel dus dat in die vijf groote valiezen wel een deel van de millioenen zal zitten.

De journalist wachtte het antwoord niet af en lichtte er een op.

— Hemel wat zijn ze zwaar, riep hij lachend uit. Die zijn zeker tot den rand met geld gevuld.

— Zet die tasch onmiddellijk weder neder, mijnheer. Gij zijt een onbeschaamde seigneur. En als gij niet wilt dat ik bel, verlaat dan onmiddellijk dit vertrek. Over een uur vertrekt onze trein en wij moeten nog al onze bagage laten inladen.

De Chinees deed een stap naar de electriche bel naast de deur.

De reporter was hem echter voor.

Hij haalde een klein glinsterend instrument uit zijn zak — een scherp knarsend geluid — en de scheldraad was doorgeknipt.

Tse-Feng werd zeer bleek, voor zoover zijn gele ge- laatskleur het hem veroorloofde en deed wankelend een stap achteruit.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij heesch.

— Dit! klonk de stem van Kwan-Tsi, maar thans in het Engelsch.

En op hetzelfde oogenblik staarden de drie Chineez- zen in den loop van twee zware revolvers.

Tse-Feng liet een kreet van woede hooren.

Hij tastte naar zijn zak en haalde er een kleine browning uit.

Hij had echter geen gelegenheid om van het wapen gebruik te maken, want een goed gemikte vuistslag tegen zijn kin deed hem over den vloer rollen, waar hij bewegingloos bleef liggen.

De beide andere Chineezzen bleven als uit steen ge- houden staan.

Blijkbaar waren zij niet tegen den toestand opgewas- sen, nu hun aanvoerder machteloos was gemaakt.

— Maak die heeren eens even onschadelijk! zoo richtte Raffles, want hij was het, zich tot Charly Brand, die op zoo voortreffelijke wijze de rol van den Parijs- chen journalist had vervuld. Terwijl Charly met een dik touw dat hij uit den zak haalde, de beide Chineez- zen met de ruggen tegen elkaar bond, hield Raffles hen met de revolver in bedwang en zeide:

— Uw vriend Kwan-Tsi kunt gij vinden onder een bank van een D-wagen in den trein, die hedennacht om

kwart over éenen van Calais naar Parijs vertrok! Ik verzeker u, dat hem geen letsel is toegebracht. Hij is slechts gebonden en gekneveld! En nu zult gij ons wel toestaan, afscheid van u te nemen — maar niet zonder een klein aandenken aan onze aangename ontmoeting! Mijnheer Charly wees zoo goed een dier tasschen te nemen, dan zal ik mij met een andere belasten! Ik meen deze voorwerpen goed te herkennen!

Charly had nu de Chineezzen allen gekneveld, zoodat zij niet om hulp zouden kunnen doepen.

Hij nam nu een der zware valiezen op en wendde zich naar de deur.

Raffles volgde hem met een tweede valies.

Als blikken konden dooden, dan zouden de twee stoutmoedige Engelschen de kamer zeker niet levendig hebben verlaten, maar thans liep alles zonder haperen af!

Charly ging het eerst de kamer uit.

Raffles volgde hem, nadat hij de Chineezzen tot het laatste oogenblik met zijn revolver in bedwang had gehouden.

Hij draaide den sleutel van buiten in het slot om en stak hem daarna in zijn zak.

In de eerste tien minuten zou hij zeker geen last van de Chineezzen hebben en tien minuten waren voor een man als Raffles een eeuwigheid.

Vlug, maar zonder zich te overhaasten, daalden de beide vrienden de trappen weder af.

De valiezen waren zeer zwaar, en toch hadden zij zich nog nooit zoo licht en opgewekt gevoeld.

De portier keek hen eenigszins verbaasd aan.

— Is het afgelopen, mijnheer? zoo wendde hij zich tot Charly.

— Ja, mijn vriend, en nu breng ik mijnheer Kwan-Tsi vast naar den trein. Hij kan mij werkelijk niet meer missen.

De beide vrienden stapten in de auto waar Henderson achter het stuurwiel zat te wachten.

De groote wagen zette zich in beweging en was eenige seconden later door den grooten boog van den Arc de Triomphe verdwenen.....

De volgende aflevering (No. 236) bevat:

De moord in de Hamiltonstreet.

